

Notes de la Generalitat

EL QUE DIU EL PRESIDENT

Ahí al matí es va reunir el Consell Permanent de la Mancomunitat. Abans de finir la sessió, el senyor Puig i Cadafalch va sortir al seu despatx per a rebre l'acostumada visita dels reporters.

El president va manifestar que el Consell havia fet constar en acta el seu condol per la mort de l'ex-diputat don Ricard Sampere, l'enterrament del qual va tenir lloc dimecres tardà, a Sabadell, afegint com ell havia sentit la mort de l'excel·lent patriota.

També es va acordar dirigir una exposició al president del Consell de ministres demanant que s'estableixi un règim d'equitat entre els soldats que serveixen a l'Àfrica, repatriant els de quota que han complert el temps reglamentari de servei.

Va dir el senyor Puig les diverses peticions que havia rebut en aquest sentit, essent la darrera la d'una comissió de mares que el va visitar durant la seva estada a Figueres.

Igualment es va acordar demanar al capità general i a tots els municipis de Catalunya una nota dels soldats catalans que han estat mutilats a la guerra, amb l'objecte de proporcionar-los braços i mans artificials perquè puguin seguir treballant, amb l'ajuda dels esmentats aparells ortopèdics.

El Consell ha rebut l'informe dels tècnics referents a la invasió de la llagosta en alguns pobles de Catalunya.

La invasió és petita i no és de moment perillosa, però amb l'objecte d'evitar la propagació d'aquell flagell, se celebrà una reunió a Lleida, que presidirà el senyor Sol, per a mirar d'exterminar-la, junt amb el concurs de les Diputacions aragoneses.

Ha estat resolt el concurs per a l'adquisició de material sanitari, i és, per tant, des d'ara, el que posseeix la Mancomunitat, suficient per a atacar les epidèmies més corrents.

El primer acord que s'ha pres en trobar-se en possessió d'aquest material, ha estat el d'oferir-lo a l'alcalde de Sabadell, en la qual ciutat hi ha actualment una epidèmia tifica.

Per fi va dir el president que el Consell havia aprovat la liquidació del pressupost, la qual serà impresa en els llocs acostumats.

Finalment la sessió d'aquests acords el senyor Puig i Cadafalch va mostrar als periodistes uns exquisits volums que tenia sobre la taula del despatx. Un d'ells és el que ha editat d'una manera preciosa la Casa Provincial de Caritat, i que conté «Les sentències catòliques del Diví Dant» d'en Jaume Ferrer de Blanes. Pertany a una edició de bibliofília destinada a les biblioteques més importants de Catalunya i l'estranger. És una veritable meravella.

Els altres dos volums que ens va mostrar ben temptadors, també són els que contenen la part que va traduir de «La Divina Comèdia», el que va ésser il·lustrat nacionalista, gran periodista i literat, en Narcís Verdaguer i Callís. Aquesta traducció ha estat editada a càrrec de la seva honorable vídua, Na Francisca Bonnemaison.

La presentació és excel·lent; bé ho mereix el treball.

Com deixem consignat, ocupa dos volums de gran tamany.

El senyor Puig, tenint a les mans aquests llibres, ha dit que Catalunya havia celebrat ben dignament amb aquestes publicacions el centenari del Dant.

Els altres volums que ens va ensenyar, són editats per l'I. d'E. C. Un d'ells és l'«Epistolari d'en Milà i Fontanals», que ha recollit en Nicolau d'Olivar, i l'altre, el darrer quadern del Diccionari Aguiló, amb el qual s'acompanyen les cobertes dels quatre volums que hi ha publicats fins ara.

Quan els reporters van sortir del despatx del president van entrar a complimentar-lo els diputats don Enric Rafols i don Lluís Isamat.

Aquest prengué comiat del president, amb motiu de marxar avui a Viladrau, on passarà l'estiu.

VISITA D'UN CARDENAL

De pas cap a Santos (Brasil) ha arribat a Barcelona en el vapor «Re Víctor» el cardenal Gasquet, benedictí anglès, bibliotecari de l'Església Romana. Visità el Palau de la Mancomunitat on el rebé el President i els consellers. L'acompanyaven el seu secretari particular, el P. Abat

del Monestir de Montserrat i alguns eclesiàstics i seglars. Visità també l'Institut d'Estudis Catalans i després l'Ajuntament.

ELS SERVEIS TECNICS D'AGRICULTURA

L'alcalde de Reus ha tramès al President el següent telegrama:

«En començar tractament contra la mosca oliva en camp experimental sota direcció Sres. Matons i Aguiló. Ajuntament acorda comunicar-ho a V. E. manifestant el seu agraïment.— Alcalde, Aguiló.»

VISITA D'ATENCIO

Ha complimentat al President el president d'aquesta Audiència territorial i governador interí.

LA LLAGOSTA

El Consell s'ha ocupat de la invasió de la llagosta en algunes de les comarques de la «provincia» de Lleida, prenent nota de la relació, presentada per don Josep Camps, dels Serveis tècnics d'Agricultura de la Mancomunitat. D'ella resulta que a primers d'aquest mes la invasió procedent del Montgros, després de travessar el Cinca, prengué la direcció dels erms de Ximenells. Als pobles de Serós, Masalcoreig i Alcarraç arribaren a formar-se petites focs de llagosta, però els danys ocasionats han estat pocs. També als termes de Suchs, Snquets, Ximenells i Vallmanya, han sofert un xic la invasió. Es de temer que malgrat que els vents han expulsat de les expressades comarques la invasió, que ha tornat a traspasar els límits de la «provincia», les restes que hi queden no siguin germen per al desenvolupament del dit flagell en el pròxim any.

SERVEI SANITARI

El Consell Permanent de la Mancomunitat en la sessió última acordà autoritzar l'adquisició de material sanitari per a completar el ja existent en els diferents establiments que posseeix la Mancomunitat dedicats a aquest fi benèfic.

El material al·ludit és el següent: Dos laboratoris portàtils, cinc polvoritzadors de vint litres, deu polvoritzadors de deu litres, cinc encoalladors de cinquanta litres, divuit Formogens, dos carros botes, tres estufes a vapor fluent, tres estufes locomotives grans, tres potabilitzadors, un pavelló Döcker, de 24 per 6 metres, quatre auto-camions per al transport de material sanitari i ferits.

ELS SOLDATS DE QUOTA

El Consell Permanent de la Mancomunitat, en vista de la petició formulada pels pares dels soldats de quota que serveixen en l'exèrcit d'Àfrica i han complert el temps reglamentari de servei a files, perquè siguin repatriats, ha acordat dirigir una exposició al Govern, en la qual tenint en compte la naturalesa de l'assumpte, segons la qual el que atavoreix als uns perjudica als altres, circumscriuint-se a l'estudi estricte i legal de l'assumpte, demana al Govern que se serveixi disposar la repatriació dels dits soldats de quota que han complert el temps reglamentari de servei a files, i que si la repatriació té lloc parcialment aquesta es faci per l'ordre que els cossos respectius foren enviats a l'Àfrica.

Els fonaments legals en què s'apoya la Mancomunitat són que, malgrat les circumstàncies iniciades pels successos de juliol de 1921, no ha deixat de concedir-se prorrogues als minyons del dit any i d'ampliar els dels anys 1918, 1919 i 1920; en què el cupus de l'any 1921 no es demana complet, sinó que se'n deixa un apart important com a cupus d'instrucció i que al disposar-se ultimament la repatriació de part dels soldats de quota d'Àfrica es llicencia, en canvi, tots el de la península, i si havien cessat les circumstàncies que reclamaven l'ingrés dels uns a files també havia d'apreciar-se i fer-se objecte d'igual mesura als altres.

LES «SENTÈNCIES CATHOLIQUES DEL DIVI POETA DANT»

Els Srs. Rafel Patxot i Jordi Rubió han fet present al President d'un exemplar de la reproducció en facsimil de les «Sentències Catholiques del Divi Poeta Dant» de Jaume Ferrer de Blanes, que la Biblioteca de Catalunya i la Fundació Concepció Rabell i Cibils, Vidua Romaguera, han publicat en commemoració del Centenari del Dant, facsimil fet sobre l'exemplar que la Biblioteca de Catalunya posseeix d'aquest raríssim llibre, que fou imprès a Barcelona en

1545. S'ha fet una única edició de 100 exemplars numerats en paper de fil, fabricat a mà i amb filigrana especial, que seran repartits entre les Biblioteques més importants nacionals i estrangeres, i no es posaran a la venda.

Aquest llibre d'exquisida presentació, s'ha imprès i enquadernat als tallers de la Casa Provincial de Caritat.

En virtut de l'acord pres pel Consell Permanent de la Mancomunitat de Catalunya, i havent-se complert el que disposa l'article 29 de la Instrucció de 24 de gener de 1905, s'assenyala el dia 24 d'agost de 1922, a les dotze del matí, per a l'adjudicació en pública subhasta de les obres de reforma de l'edifici destinat a «Acondicionament Tèxtil» a la Universitat Industrial de Barcelona, sota el tipus de 55.103'17 pessetes, import del pressupost de contracta.

La subhasta se celebrarà segons els termes previnuts en la citada Instrucció, en aquesta ciutat, al Palau de la Generalitat de Catalunya, davant del president del Consell Permanent o del conseller en el qual delegui, i amb assistència del diputat provincial que designi el Consell i del Notari que autoritzarà l'acte.

S'adjudicarà provisionalment a l'autor de la proposició més avantatjosa entre les admeses.

Els plecs de condicions facultatives, particulars i econòmiques, el pressupost, la Memòria i el projecte de les obres objecte d'aquesta subhasta, estaran de manifest al Palau de la Generalitat de Catalunya, Departament d'Hisenda, tots els dies feiners, de deu a dotze del matí, fins el de la subhasta.

La Comissió Provincial ha despatxat els següents assumptes de la secció de Comptes Municipals:

Dictàmens proposant l'aprovació dels comptes municipals de Fonollosa, Sant Mateu de Bages i Santa Maria de Palautordera, corresponents a l'any 1918-19; Montmany, Olsinelles, Sant Feliu de Torelló, Sant Pere de Torelló i Santa Coloma de Gramenet, corresponents a l'any 1919-20.

Dictàmens d'aprovació dels comptes Carceraris i de Laboratori del Partit d'Arenys de Mar de l'any 1919-20.

Dimecres es donà a Sabadell l'enterrament de don Ricard Sampere, ex-diputat de la Mancomunitat, constituïnt una gran manifestació de dol. En el dol hi figurava don Ramon Picart, que portava la representació dels presidents de la Mancomunitat i Diputació, i els diputats don Domènec Fatjó i don Joan Bosch.

Les colònies de La Protectora

L'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana té la satisfacció de fer públic que el distingit patriota En Lluís Plandiura, ha pagat, en nom dels seus tres fills, Francisca, Carme i Antoni, les despeses de tres infants de les Colònies que la dita Associació organitza, essent així un exemple que haurien de tenir en compte molts dels nostres compatriotes.

Demés, hem rebut l'import de les despeses d'un infant, del senyor Miquel Regas, i un donatiu del senyor N'Antoni Alonso.

El Consell Directiu de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, corresponent a una iniciativa de la Comissió de Foment, s'ha dirigit a l'Ajuntament de Barcelona, sol·licitant que la comissió de Colònies Escolars, destini, almenys, una quantitat a subvencionar dues colònies formades amb deixebles de les Escoles Catalanes Gratuïtes, cooperant així als esforços que fa la Protectora per a organitzar-ne les més possibles, per ser impecadament que una Corporació Popular barcelonina, vetllí només pels deixebles de les escoles municipals i de l'Estat.

Borsa de París

4 per 100 Interior Espanyol	000'00
4 » 100 Exterior »	000'00
Accions Nord d'Espanya	604'00
» Alacant	592'00
» Andalusos	000'00
Renda russa 5 per 100	000'00
» » 4 1/2 per 100	000'00
Brasil 4 per 100	000'00
Banc Espanyol Rio Plata	415'00
Renda francesa 3 per 100	57'70
Accions Rio Tinto	1.465

Els exàmens de la nostra Escola Municipal de Música

Superior

Presentats 1. — Excel·lent: Juli Murillo Alzuria.

VIOLONCEL

Preparació superior

Presentats 3. — Excel·lents: Joan Aldrich Martra i Josep Trotta Milán.

Superior

Presentats 6. — Excel·lents: Albert Muntaner, Xunetra, Josep Torra Sala, Gabriel Rodó Vergés i Francisca Subirana Marsilí.

MANDOLINA

Grau superior

Presentat 1. — Excel·lent: Clara Sabater Pellicer.

ARPA

Grau mitjà

Presentats 2. — Excel·lent: Enriqueta Cuadros Cuni.

ORGUE

Preparació superior

Presentat 1. — Excel·lent: Miquel Frankoli Vidal.

Superior

Presentats 2. — Excel·lent: Carles Pellicer Boulanger.

FLAUTA

Preparació superior

Presentat 1. — Excel·lent: Francesc Reixac Ballester.

CONTRAPUNT I FUGA

Ultim curs

Presentats 2. — Excel·lent: Josep Carbonell Tortós.

HARMONIA

Ultim curs

Presentats 8. — Excel·lents: Josepa Tomàs Llunell, Carme Vela Berdeguer, Lluís Alsina de la Quintana i Joaquim Serra Corominas.

Els programes d'examen dels alumnes del grau superior de piano foren els següents:

Assumpció Pla Juan: «Tocata i fuga», de S. Bach; «Sonata XXVII», de Beethoven; «Andante spianato» i «Polonesa», de Chopin, i «Concert en sol menor», de Saint-Saens.

Concepció Perlecas Pla: «V suite anglesa», de S. Bach; «Sonata XXVII», de Beethoven; «Andante spianato» i «Polonesa», de Chopin, i «Concert», de Grieg.

Rosa Planell Riera: «II Partita», de S. Bach; «Sonata XXXII», de Beethoven; «IV balada», de Chopin, i «Variacions simfòniques», de C. Franck. Blanca Sancho Prades: «Concert italià de S. Bach; «Sonata XXVI», de Beethoven; «Fantasia», de Chopin; i «IV Concert de Saint-Saens».

Ramon Salsas Blanch: «Preludi i fuga en do», de Bach-List; «Sonata XXIII», de Beethoven; «Fantasia», de Chopin, i «Concert en mi bemoll», de Beethoven.

I el d'en Carles Pellicer (superior d'orgue): Improvisació sobre un tema donat, o estudis de Best; «Fantasia i fuga en sol menor», de S. Bach; «Sonata en fa menor», de Mendelssohn, i «Choral número 1» (mi major), de César Franck.

Aquests programes darrers ens han semblat sobretot interessants de reproduir, perquè donen la mesura de la capacitat dels alumnes que fan els cursos de piano i orgue i demostren, ensems, l'orientació de l'Escola, que en les altres assignatures ha imposat també, dins l'ordre de dificultats de cada grau, uns programes igualment ben orientats.

Es un orgull per a la ciutat tota el poder lloar sense reserves les tasques educatives de les nostres institucions municipals de cultura. L'Escola Municipal de Música té una força i ben significativa popularitat, i tant el nombre creixent d'alumnes com els resultats que d'any en any s'obtenen demostren la seva vitalitat i la seva importància. Al director i a tot el professorat la nostra ben efusiva enhorabona.

EL

Superior

Presentats 19. — Excel·lents: Assumpció Pla Juan, Concepció Perlecas Pla, Rosa Planell Riera, Blanca Sancho Prades i Ramon Salsas Blanch.

VIOLI

Grau mitjà

Presentats 4. — Excel·lent: Albina Madinabeitia Arizaga.

La Joventut Nacionalista de la Lliga

Junta General

LA SESSIÓ

La sala d'actes de la Lliga Regionalista l'omplien, dimecres, a la nit, els socis de la Joventut Nacionalista, desitjosos de normalitzar, tan ràpidament com fos possible, la marxa de l'organisme, a fi que sigui instrument eficaç en pro de l'alliberament de Catalunya.

A un quart d'onze, En Francesc Cambó ocupà la presidència, dirigint seguidament la paraula als reunits.

PARLA EN CAMBÓ

En primer terme féu constar, el senyor Cambó, que ocupava aquell lloc en nom de la Comissió d'Acció Política de la Lliga, per a resoldre el cas anormal que havia provocat l'última Junta Directiva en dimidir, i no acudir a la Junta general a fi que aquesta elegís qui havia de continuar el mandat. No tenint la Joventut assenyalat el camí normal, conforme als estatuts, ha de constituir-se i això és el que s'està fent.

Però, abans — va dient la il·lustre personalitat — permateu que us faci unes quantes consideracions.

Es molt de dolendre la crisi última que s'ha produït a la Joventut, però el que ha passat pot esdevenir un bé si s'aprofita l'oportunitat d'un desprendiment per a actuar.

Per als que portem la direcció de la Lliga havia estat durant anys la marxa de la Joventut, més que de preocupació, de decepció. Tenia l'organisme una completa autonomia en els estatuts, però la llibertat era encara més gran en la realitat, no havent-se exercit mai el vet que assignava l'estatut. Malgrat això, portava una actuació esmortuïda i d'aquesta manca d'actuació va sortir la crisi última; perquè, quan no es treballa de la culpa pròpia se n'acostuma a acusar els altres. Amb pena hem vist que no tenim substituïts.

La Joventut ha de desenrotllar-se en plena llibertat i treballant d'una manera permanent en tasca de propaganda, no volent fer ni de personatges ni de definidors: cosa que fins fàrica ridícula perquè no escou als joves.

Fins ara la propaganda que s'ha fet ha estat esmortuïda, reduïda a les eleccions, i encara prenent els directores la iniciativa. No obstant, Catalunya espera la propaganda, ferma a fer, i el deure dels que porten un moviment és el de treballar i prosseguir el camí.

La propaganda oral ha d'ésser sobre punts concrets, seguint cicles que es poden canviar cada tres o quatre mesos, provocant així col·laboracions d'altre gent. Per exemple, es podrien donar conferències sobre història, les quals, després, podrien ésser substituïdes per una divulgació del que ha d'ésser una ordenada tributació, i després, canviada per una campanya assenyalant els inconvenients que porta a Catalunya el no tenir un govern propi; és a dir, fer-se un veritable qüestionari dels fruits del qual podrien formar el cos d'una petita publicació i alguns opuscles. Els temes generals de propaganda tenen l'inconvenient de servir només a l'audàcia i a la banalitat.

Per a la tasca concreta es trobaran molts voluntaris. També és necessària la propaganda escrita, puix avui s'escriu poc perquè la gent ho entengui i s'ho puguin assimilar. Hi ha hagut fins ara més aviat una tendència a recollir-se en cenacles, en capelletes per a prodigar-se elogis mutus. Per a l'obra de la feina concreta es trobaran quotes de socis protectores de gent determinada que hi ajudarien. Molts dels joves que ara han marxat tornaran, i treballant vstraltes de ferm, no solament els atraurà sinó que arrossegareu una gran part de la joventut no enquadrada avui encara en el marc de la nostra organització.

Fa 25 anys que els mateixos portem la direcció de la Lliga, i el no poder associar-hi altres elements és fins per a nosaltres una extorsió i una pena, ja que els homes, no són etèrns, i, abans que la mort se'ls emporti, ve la fatiga que no els permet treballar.

Té també una grossa importància la propaganda escrita, que és la que va més de dret a conquerir la classe obrera. El treballador rep pocs papers a casa i els ensenyaments que se li donen els medita i en treu el

seu fruit. En aquest aspecte de catalanització s'ha fet únicament el que ha realitzat la Lliga i cal prosseguir-ho.

Quan nosaltres érem joves anàvem pels pobles a glossar la «Doctrina Catalanista» d'En Prat de la Riba i En Muntanola, i un cop havíem acabat de parlar en feiem una escampada fent-ne tirar una edició de 100.000 exemplars. Penseu que la «Doctrina Catalanista» és avui tan actual com aleshores, i que es podria reeditar.

En Prat de la Riba deixà també una Història de Catalunya que és també un model de resum i breuetat. La classe obrera el que primer sent és la història, i de mi puc dir que en el meu esperit causa molta impressió l'anada dels almogàvers a Orient ressenyada per En Víctor Balaguer, i la Història de Catalunya de l'Aulestia i Pijoan. La Història d'En Prat podria reeditar-se i glossar-la en conferències.

Està bé intervenir en les eleccions, però cal més que es faci l'altra obra.

El que cal també és que us sentiu joves. Penseu que al món hi ha dues menes de gent: els que fan les coses i els que les critiquen. Els joves les heu de fer, les obres, i després els vells ja exercirem la funció de la crítica per a guiar-les.

El senyor Cambó acaba dient que assegurava que la Comissió d'Acció Política mai seria un destorb per a l'obra de la Joventut.

Les al·lusions paraules del leader foren rebudes amb una ovació.

LA NOVA JUNTA DIRECTIVA

Constituïda la Junta general, el senyor Cambó demanà que l'acompanyés a l'estrada algú de la Joventut.

A proposta del senyor Ferrer-Vidal (Agustí), foren designats unànimament els senyors Puig de la Bellacasa i Trias de Bes.

Immediatament es va procedir a nomenar la Junta Directiva.

El senyor Figueras Dotí donà compte d'una candidatura que s'havia format, previ un canvi d'impressions. Fou votada per unanimitat.

Entraren a formar la Junta, doncs, els senyors:

Lluís Puig de la Bellacasa, Josep Maria Trias de Bes, Eduard Aunós, Miquel A. Fargas, Eugeni Giral d'Arquer, Josep Maria Blanc, Armand Carabén, Josep Maria Gich, Josep Codola, Josep Maria Ginesta i Joan Vidal i Salvó.

El senyor Cambó, un cop hagué ofert al senyor Puig de la Bellacasa la presidència, abandonà la sala, efusivament acomiadat.

Represa la sessió, En Puig de la Bellacasa pronuncià un breu parlament proposant començar immediatament la feina i constituir-se en seccions.

Alguns socis aportaren iniciatives. De moment, s'acordà crear les següents comissions:

- «Propaganda oral».
- «Propaganda escrita».
- «Relació amb les Joventuts Nacionalistes de Barcelona».
- «Relació amb les Joventuts foranes per a la defensa dels interessos justos que es vegin perseguits».
- «Per l'ensenyament català».

I sense res més remarcable, es va donar la sessió per acabada, passant la nova Directiva a constituir-se.

El Congrés-Exposició de tècnica de l'edificació

La Junta organitzadora del Congrés-Exposició de Tècnica de l'Edificació, que s'ha de celebrar en els Palaus de l'Art Modern i Industrial del Parc de Montjuïc, es va reunir últimament a les oficines de l'Exposició Internacional d'Indústries Elèctriques, sota la presidència del tinent d'alcalde don Víctor Blajot, per a assabentar-se dels treballs de preparació que s'estan portant a cap activament i per a pendre acòrds encaminats a assegurar el millor resultat del que haurà d'ésser, sens dubte, important manifestació d'una de les interressants branques de la tècnica.

Van pendre possessió del càrrec de vocals de la dita Junta, recentment designats a l'efecte per l'alcaldia, els regidors En Juli Marial i En Lluís Bosch-Labrus, els quals expressaren el seu propòsit de coadjuvar entusiàsticament a l'èxit de l'Exposició.

Atenent a la forma en què es farà la construcció del Palau Industrial, semblant a l'actual, anomenat de l'Art Modern, en els quals s'hi haurà d'instalar l'Exposició de Tècnica de l'Edificació, es va acordar fixar la data del 28 d'octubre de l'any 1923 per a la inauguració oficial.

Es va aprovar el plan d'instal·lació dels diversos grups en què es dividirà l'Exposició, així com els treballs preliminars efectuat fins al present per la ponència especialment encarregada de l'organització del Congrés, la qual es proposa invitar especialment a totes les corporacions de caràcter tècnic i científic de l'estranger, així com aquelles personalitats que més s'han distingit en les matèries de què s'ha de tractar en la dita Assemblea.

Actualment s'està confeccionant el cartell anunciador, degut a un distingit artista, el qual serà profundament fixat per totes les grans capitals d'Europa dintre breu temps.

Així mateix seran repartits aviat exemplars dels estatuts i prospectes informatius a tots els industrials nacionals i estrangers relacionats amb el caràcter de l'exhibició, a fi que puguin formalitzar al seu degut temps la corresponent inscripció.

L'Aplec Automobilista de Montalegre

Hi ha molta animació per assistir, diumenge vinent, a l'Aplec Automobilista a Montalegre.

El nombre cada dia més notable d'automòbils i la manca de llocs i diades assenyalades per a aplegar-se ha suggerit la idea d'instituir, per aquest i successius anys, aquesta festa, que serà, a l'ensens, en honor del gloriós Sant Cristòfol, Patró dels automobilistes.

El lloc en què se celebrarà no pot reunir més atractius: entre els hectòmetres dos i tres del quilòmetre set de la carretera de Badalona a Mollet, i a 500 metres d'altitud, no lluny de Barcelona, dominant d'una part el mar i tota la costa llewantina, i de l'altra tota la magnífica planúria del Vallès i les serralades catalanes (Montserrat, Montseny, el Pirineu, entre moltes altres), Montalegre té perspectives esplendides i paisatges formosíssims. I s'hi frueix una temperatura molt agradable tal és el lloc escollit per a l'Aplec Automobilista.

Els dies que hi tindran lloc, seran per l'ordre següent:

A dos quarts d'onze del matí, missa solemne a la capella de La Conreria, fent el pànegric del Sant Patró el Rnd. don Salvador Pibernat, rector de Sant Fost de Capentelles.

Tot seguit de la funció religiosa, benedicció dels automòbils que es presentin.

Concert per una Banda a la gran plaça de La Conreria.

A les cinc de la tarda, benedicció i inauguració de la nova «Font de Sant Cristòfol», que s'ha construït en terrenys de la Colonia Bosc, tocant a la carretera de Badalona a Mollet.

Acabada la cerimònia, nova benedicció de cotxes, que durarà fins a les sis, remenent-se un exemplar dels Goigs de Sant Cristòfol, mitjançant al·moïna.

Teatre de la Comèdia

En el Teatre de la Comèdia, de Gràcia, la companyia Claramunt-Adrià inaugura la temporada amb una funció a la memòria del malaguanyat Ventura Rodríguez.

La inauguració de la temporada al Teatre de la Comèdia va tenir lloc amb un ple a vessar.

Popular i ben volguda és la companyia catalana Claramunt-Adrià, i el seu gest de dedicar la funció inaugural a En Joan Ventura Rodríguez, li va guanyar una nova simpatia.

En Ventura Rodríguez, com vàrem dir aquí mateix fa poc, amb motiu de la seva mort sensible, en plena joventut, era en la vida catalana de la barriada un element que, per les seves bondats i activitats múltiples, és a enyorar. Si aquesta enyorança entre els seus companys i amics fa néixer continuadors, serà el millor record que podrà tributar-se-li i el taller respecte a la força hurrí de la seva obra d'home contemporani.

Algunes obres seves es posaren en escena, entre aplaudiments. Va tornar el públic gràtic, al qual s'hi eren sumats altres assistents significats, a complaure's amb «La dona de gel» i «La revolta social». I la bondomia i fraternitat d'En Ventura Rodríguez, per bé que invisible, era present entre tots.

La benedicció d'una senyera

A La Pobla de Lillet

Vila muntanyenca, a 900 metres sobre el nivell del mar, La Pobla de Lillet veu néixer al costat seu el riu Llobregat, la gran artèria del treball a Catalunya.

Catalanesca de bona llei i plena d'espiritualitat, la simpàtica vila no ha pas quedat enrrera en el ressorgiment de l'ànima nacional: rica en cançons, ha organitzat un Orfeó, compost de més de cent cantaires, que, amb poc més d'un any d'existència, han fet un pas de gegant vers la perfecció en la música, sota la batuta del seu director mossèn Carles Garcia. Suava ha celebrat una festa magna, amb motiu de la benedicció de la seva senyera, que li va regalar don Marc Viladomiu i Na Pilar Portabella, rebent, amb aquest motiu, l'esmentat Orfeó, com si diguéssim el baptisme oficial, per més que ja era ingressat a la Germanor dels Orfeons de Catalunya.

Resseguiu amb pes lleuger els actes de la gran festa poblatana, tota encesa d'entusiasme i amarada de patriotisme.

L'ORFEO

Es una secció autònoma del Foment Catòlic de Falgàs.

Donava el seu primer concert per la diada de Reis de l'any 1921: pel juny del mateix any, en un romiatge al Santuari de Falgàs, conqueria les simpaties de tota la comarca, i pel setembre, amb motiu d'haver cantat a Viladomiu Nou la missa nova del seu company doctor Josep Rotllant, obtingué un èxit falaguer, que bé es féu mereixedor de la promesa d'una senyera per part dels padrins del celebrant, don Marc Viladomiu i Na Pilar Portabella, com també d'una corbata que imposaria don Josep Viladomiu, en record de la diada.

LA SENYERA

Artística i rica, hé pot figurar a primer rengle de les existents a Catalunya.

Sobre un fons barrat, s'hi destaca, brodat, l'escut de La Pobla, reproducció de l'existente al costat de l'Evangeli de l'altar major de la parroquia; rematada per unes faixes de vellut blau, on es llegeix el nom de l'Orfeó. Al revers hi és brodat el segell del Foment Catòlic. Tota ella és una obra excel·lent, que fa honor als tallers de La Providència, de Barcelona, que l'han confeccionada.

La corbata, obra també dels tallers del carrer de Cucurulla, fa parió amb la senyera: hi són brodats l'escut de Catalunya i la creu de Sant Jordi.

LES FESTES

Hi van concórrer gran nombre de forasters i invitats, entre els quals hi havia el mestre Pecanins, en representació de la Germanor d'Orfeons, que fou rebut amb un llarg aplaudiment dels orfeonistes. Vingueren també altres companys i representants d'entitats germanes, entre elles la Gerència i Direcció de l'Asland, Cases Antigues, Pujol, Costa i Ferrer, i molts altres representants d'entitats de les conques dels rius Ter i Llobregat.

Com a preludi de les festes fou encesa una monumental foguera, havent-hi ballades de sardanes a la Plaça del Fort, que puntejaren bona colla de dansaires.

A l'endemà, en desvetllar-se els veïns, trobaren els carrers guarnits amb profusió de serpentes i aixecada a la Plaça de la Vila una magnífica tribuna amb un fons amb les quatre bàrres i rematada per una garlanda de boix.

Per la carretera de Ripoll arribaren, amb autos particulars, els senyors padrins i alguns invitats: sortiren a rebre'ls els orfeonistes (abillades les noies, per primera vegada, amb l'escacient mantellina blanca), la Directiva del Foment Catòlic i l'Orquestra i una gran gentada.

Després, l'Orfeó anà a Casa la Vila, ajuntant-se a la corrua falaguer de cantaires l'Ajuntament en ple, autoritats totes i els senyors padrins, dirigint-se a l'església parroquial, on es celebrà solemne Ofici, cantant la Secció d'homes i nens la «Missa del Centenari de Balmes», de mossèn Roumeu; «Oh Sacrum convivium», de Viadana, i «Tedeum», de Sancho Maracó; corresponent a la secció de senyorettes la part de cant gregorià, dirigides pel xantre de Berga mossèn Jaume Freixa, i la part d'harmonium pel director de l'Orfeó Bergadà mossèn Marian Miró. Ben bé la senyera el doctor Rotllant, i digué un bell

sermó el senyor paborde mossèn Agustí Graell, ànima de tota l'organització de l'esmentat Foment Catòlic.

En fer ofrena de la senyera a l'Orfeó, al portal de l'església, fou saludada amb un aplaudiment per la gerència que omplia la plaça.

Imposada que fou la riquíssima corbata per la senyoreta Viladomiu, cantà l'Orfeó, amb vibrant entusiasme, «El cant de la senyera», del Mire Millet, i, acompanyada per l'orquestra, tres sardanes del Mire Morera, finalitzant tan bell acte amb el cant de «Els Segadors», que el poble en massa ovacionà, descobrint-se tot hom.

A la una fou acuradament servit, per les cases Vilalta i Pons, un esplèndid dinar al local del Cine Llobregat, assistint-hi 180 comensals, tants com n'hi cabien al local, que era el més gran de La Pobla.

A l'hora del xampany s'abrandaren els entusiasmes en llegir-se un telefonema signat per don Marc Viladomiu i Na Pilar Portabella, els quals no van poder assistir a la festa per impediments de força major, representats, però, bellament per llurs fills.

Cal esmentar que l'epileg a l'acte del dinar fou una manifestació latent de nacionalisme, car en tots els brindis, que foren molts, hi brollà l'ànima nacional, amarada de cristianisme i de sentiment poblatà.

El mestre Pecanins llegí un discurs admirable, interromput a manta vegades per un espetec d'aplaudiments. Aquell «bon cop de cor i bon cop de canes» del mestre el recordaran pla bé eternament el cantaires poblatans: era la veu de la germanor d'Orfeons qui parlava per boca d'En Pecanins, i era per això que fruíem amb les seves paraules els sentiments de tots els fillers de cantaires de la Patria. L'Ajuntament féu promesa allí mateix d'una corbata en record de la diada única fins ara a La Pobla.

Finit aquest acte entusiàstic amb el nostre himne nacional, que cantaren a peu dret tots els assistents, a instància del mateix batlle, amb el cant dels Goigs de Nostra Senyora de Falgàs i amb víeques a Catalunya, als padrins i donants de la senyera, als Orfeons, als mestres i al catalaníssim alcalde popular de la nostra vila pirinenca.

A la tarda, el F. C. Pobla obsequià a l'Orfeó amb un partit selecte de futbol, en el qual lluiren llurs habilitats els dos primers tims del mateix.

Al vespre, l'Orfeó desgranà un aplevit concert; atrevit pel treball i valua de les obres que integraven el programa i pel poc temps de vida que compta aquest Orfeó del cor de les muntanyes pirinenques. Les veus de les noies eren fresques i regalades, com l'aire i l'aigua d'aquells cims; la dels homes, robusta i rústega, com els elements de natura d'aquell país paradisiac. La interpretació de les obres, acomodada a les possibilitats i a la pericia del mestre-director mossèn Carles Garcia.

La concurrència fou tan nombrosa que es pot ben dir que allà, en joiosa col·lectivitat, s'hi aplegava tota La Pobla.

A mesura que el programa s'anava descabellant, creixien els aplaudiments entusiàstics, i unes solistes (molt gentils), perfilaren melodies exquisides i nostrades. Aquell violí de «La mort de l'escola», del príncep de la polifonia catalana, fou tan bellament cantat, que ja semblava més del cel que de la terra moridora. I també ens féu sentir aquest Orfeó una característica ben suggestiva: un «Al·lunya» («divino de Nadal»), popular poblatana, que ens captivà poderosament l'atenció i que per la seva estructura melòdica i rítmica és de les cridades a repopularitzar-se per tota la Catalunya cantadora.

Finit el concert de tres parts amb propines i cançons bisades amb l'himne nacional català i tots els concurrents a aquesta festassa sortiren altament complaguts, traspuant la joia d'una diada viscuda que sempre més quedarà gravada a la memòria i al cor d'aquella gent senzilla i franca, hospitalària i generosa.

També als que hi forem invitats i assistents ens edificà el record d'aquella diada solemniat celebrada en aquell reconet de món de La Pobla de Lillet, on l'enyor ens farà tornar aviat.

EL DARRER VIATGE D'EN CLAVÉ

Una de les excursions que sol fer sant Pere a la Terra va escaure's per Pasqua florida, i visità Catalunya. Rondant de nit pels carrers de Barcelona, veié barrat el seu pas una infinitat de vegades per una gentada que voltava uns estols d'homes abillats amb barretina, indumentària que el féu tornar mentalment a temps passats, quan ell feia de pescador a la Terra. ¡Pla bé que la recordava aquella peça que li resguardava la calba del sol i de la intemperie! Per tal de recordar-ho a tot plaer, s'obrí pas en un dels grups, a cops de colze, i restà bocabadat en escoltar els cants que aquells embarquetats reïllaven, talment com si fossin rossinyols humans.

Una ànima caritativa s'atacà de la sorpresa rebuda pel sant, i endevinant-lo foraster, encara que parlava com nosaltres—car no manca qui suposa que havia nascut a Catalunya—, li explicà a la menuda tot el que allò significava, i l'assabentà que tota aquella gent i tots aquells cors eren deixebles d'En Clavé, del qual parlava amb una reverència que per a ell hauria volgut sant Pere.

Tornà al Cel amb un entusiasme mai vist en ell, i en preguntar-li el Senyor la causa, li anà contant, fil per randa, tots els detalls que acabava de copsar, i tant i tant bé ho feia, que Jesús es contagià de la seva admiració.

—Si és com tu dius, Pere, valdria la pena d'esbrinar on es troba aquest Clavé, del qual et varen parlar, i concedir-li una gràcia.

—Si els escultors de la Terra no menten, a judicar per una estàtua que vaig veure d'ell en un passeig de Barcelona, posada al cim d'un pedestal d'allò més estrafolari, es tracta d'un individu que corre per ací dalt, recent vingut del Purgatori, on fou condemnat per tal que purgués quatre pecats sense importància. Per cert que duu un ull de vellut i el bigoti tot desmaiàt. Si Vós l'haveu vist moltes vegades, Senyor, car sempre que la Cort angèlica us dedica himnes, ell s'acosta tant com pot i duu el compàs amb un peu, amb les mans i amb el cap. Ben cert que no pot ésser ningú més que ell.

—Mira de trobar-lo, Pere, i fes-lo venir, que el vull premiar.

Sant Pere donà les ordres precises, i passada poca estona En Clavé es presentà a la porteria. Fità l'ull bo a sant Pere i li demanà humilment:

—¿Es a mi a qui demaneu?

—¿Què hi feies tu a la Terra?—li féu a guisa de resposta sant Pere.

—Vaig fer de torner, vaig tocar la guitarra i, darrerament, ensenyava de cantar a tots els homes que en volien aprendre. Vaig compondre una colla de cançons i es cantaven arreu de Catalunya.

—¿I aquests homes que cantaven duïen barretina, potser?

—Sempre, car era la *calxutxa* de la terra.

Aleshores sant Pere li explicà la sorpresa rebuda en la seva darrera davalada a la Terra i l'agradament sorpreses que en tornà, tant, que el Senyor se'n donà compte, i fou a instàncies d'Ell que el féu cercar.

En Clavé no hi veia de content, car no tothom al Cel gaudeix del privilegi d'ésser cridat pel Senyor. Afegiu a aquest privilegi les noves que acabava de donar-li sant Pere referents als seus deixebles, que ell ja suposava extingits, i podreu fer-vos càrrec de l'emoció amb què fou introduït al despatx del Senyor.

Fetes les corresponents presentacions, En Clavé anà desgranant tota la seva vida terrena, sense amagar ni inflar res, i en parlar dels cors per ell fundats es veïeren relluir de goig els ulls de sant Pere, talment com si encara els estigués sentint.

Jesús li preguntà, en havent acabat, quina gràcia li agradaria més que li fos concedida en premi del seu esforç.

—Si no fos demanar massa, Senyor, m'agradaria poder baixar a la Terra uns quants dies, per tal d'admirar la constància dels meus deixebles i veure fins a quin punt han copsat les meves lliçons.

—No, Clavé, no: tu et mereixes més del que demanes. Tornaràs a la Terra per tot el temps que et plagui; però de rigorós incògnit, això sí, car altrament el bon ordre establert aviat aniria en orris. Tornaràs a la Terra i podràs restar-hi eternament, si no t'en canses. I si un dia t'en canses, ja ho saps: les portes del Cel et seran sempre obertes.

No cal ponderar l'alegria d'En Clavé. ¿Què farien vosaltres en semblant cas?

Posà una cura especial a preparar el seu equipatge, ajudat sempre per sant Pere, que no semblava sinó que era ell l'agraciat, i estudià a consciència la manera de passar desapercbut entre els seus paisans. A posta abandonà la levita, ja massa antiquada, i es féu confeccionar un tern de llana d'allò més a la moda, però no admetent de cap manera les calces oxford ni altres modernitats grotesques; un benaventurat oculista li canvià l'ull tarat per un de novet, acabat de fer i a mida, i el barber celestial li retallà el bigoti fins a deixar-li estil Charlot, del que ara es porta, talment com un raspall per a les dents.

Afegiu a tals transformacions, que elles soles el feien desconegut, la desaparició d'aquelles galtes caigudes, òrfenes de grassa, car al Cel es menja amb una moderació que ja voldríem a

la Terra, i el no haver d'usar ulleres, i no cal dir que En Clavé, en lloc dels cinquanta anys terrenals que tenia, semblava un jove pertanyent a l'afortunada classe mitja (pobra classe, condemnada a no ésser mai classe entera!).

Ja a Barcelona, En Clavé començà el seu pelegrinatge cercant els seus cors, que no trobà, i li cridà l'atenció un edifici lluent i policromat, talment com un basar de vidreria, i s'adonà per uns cartells que hi havia a la porta que un orfeó hi donava un concert.

No s'hi pensà gona, no: adquirí una entrada, i a dintre. En trobar-se en mig d'aquella colossal bombonera, plena de lires i escuts, el cor li batejà amb emoció, i aquesta anà *in crescendo* (terme musical) en trobar la seva effigie (l'anterior, no l'actual) en un lloc de preferència, presidint una alegoria de les seves *Flors de maig*.

I escoltà religiosament, i li escaparen llàgrimes, i no tenia prou voluntat per a regrejar mentalment a homes i dones i mainada, que cantaven amb tant de sentiment unes formoses cançons que ell no coneixia, però que ben clar pregonaven que eren una continuació perfeccionada per l'estudi de la seva obra. Mes, quan oí les primeres notes d'una de les seves cançons, executada per cantants que àngels li semblaven, el seu cor s'amarà de goig, i endreçà fervorosos regrecaments a Jesús i a sant Pere, que tant de bé li acabaven de fer.

En Clavé no cabia en pell, tan orgullós estava, i anà recorrent Catalunya, i a tot arreu trobava orfeons, i a tot arreu les dones prestaven el seu valuós concurs als homes que ell havia ensinistrat, i la mainada adornava les cantúries amb la seva veu de serafi. Sols trobava a manca aquell nom tan característic que ell havia donat a la federació de cors: "La Euterpe". Però no se'n posà cap pedra al fèrret, puix considerà que si havia evolucionat aquelles agrupacions, fins a convertir-se en bisexuals, era lògic que també canviés la nomenclatura. A més, li plavia molt la paraula "orfeó", car ell sempre havia estat un devot del déu Orfeu, origen sense cap mena de dubte de l'orfeó.

Satisfet de la seva excursió, tornava a la capital amb el ferm propòsit de no deixar mai més la seva estimada terra, acceptant l'oferta magnànima que li havia fet el Senyor, i s'esqueia aquest retorn l'endemà de Pasqua granada.

En un vagó del ferrocarril del Nord havia pres seient, esperant l'hora d'arrencada, quan senti un escàndol desusat a l'andana. Tragué el cap a la finestra i restà astorat. L'escàndol era promogut per un estol d'homes que es cobrien el cap amb la clàssica barretina i acompanyaven una senyera, la qual ostentava un títol que molt estimava: "El Tulipán". En Clavé, que de moment s'avergonyí, pensà que devia tractar-se d'una excepció.

Corria el tren, i en el vagó del costat retrunyien uns cants poca-soltes i grollers. En Clavé sofria... ¡Sort que eren pocs!...

Parà el tren, i envaí el cotxe un altre escamot de cantaires, també amb barretina, posada barroerament, com menyspreant-la; també amb una senyera que deia "La Fúcsia", i a més amb una colla d'estris de cuina gegantins, recoberts de flors barrejades amb botifarres, conills i pollastres vius, i maltractats desapiadadament; branques d'arbres fruíters arrencades amb vio-

lència dels arbres, amb la fruita encara verda...

En Clavé es donà compte que ja no es tractava d'excepcions, i temé que la malura fos massa estesa.

I ho era..., ho era d'estesa. Més del que hauria volgut En Clavé, i molts que no són En Clavé.

A la següent estació, un altre cor féu irrupció al vagó, atropellant els passatgers sense cap consideració, donant-los cops amb les graelles i culles monumentals i amb la senyera, que aquest cop era "La Siempreviva".

Al costat d'En Clavé se n'assegué un. Duia la barretina erèctil, gràcies a unes taronges verdes que l'omplien, i que serviren per a apedregar-se ells amb ells, sembrant de porqueria el sol, els seients i fins els vestits dels passatgers, sense atendre llurs queixes i repriminacions.

Les portes del cotxe no estaven un moment quietes. Com esperitats corrien tots, empaïtant-se i empenyent-se bojàment; amb veus afòniques per nits perdudes i disbauxes, provaven de cantar, i llurs cançons eren sàtires repugnants i massa pujades de color.

Els passatgers es mortificaven. Si hi hagués hagut lloc en altres cotxes, pla bé que haurien canviat, però tot el tren era igual.

Enfront mateix del gran mestre, un passatger exclamà:

—Si En Clavé veïés això!

Quan els coristes que no havien hagut lloc volgueren seure, es desembutxacaren unes trompetetes de llauana, i tots alhora engegaren els espinguets sorollosament a l'orella dels passatgers, molts dels quals, esgotada llur resistència física, abandonaren el seient i fugiren a la plataforma. Cada vegada que això succeïa esclafia una rialla burleta, i el lloc brut passava a ocupar-lo aquell que més bons punys podia lluir. Sovint, en marxar un passatger fastiguejat, relliscava amb un dels trossos de fruita llençats, i això també era causa d'una rialla coral.

Amb el cor vessant fel, En Clavé preguntà al seu veí d'on eren i d'on venien, i aquest li descriví l'*excursió artística* que acabava de fer aprofitant els dos dies de descans... Dos dies de descans que es convertien en dos dies de fatigues i d'orgies, i de nits perdudes, i de destrosses de goles i de vergonya col·lectiva...

A cada estació baixaven a beure molts d'ells, i a cada estació en restava algun en terra, i en assabentar-se'n els altres ho celebraven amb crits de joia.

Botes proveïdes de vi corrien de mà en mà i es buidaven de boca en boca, i quan un cop de mà feia que el líquid es desviés i anés a raure damunt la fusta del banc o del vestit d'algú, les barretines servien de fregall.

¡Com sofria el pobre Clavé! ¡Com desitjava no haver presenciat tanta incultura!

De sobte un desfà un paquet i reparteix bananes. Estómacs replets els engoleixen, malgrat tot, car són preludi de major excés. Són destapades ampolles de xerès i repartit entre tots, i com si encara manqués quelcom, ara ve l'apoteosi: peten les ampolles de xampany, que tot ho reguen, i és engolit àvidament el que no s'ha llençat. Es veu que tots estan farts, però amb un esforç...

En Clavé, apesarat, aconsella al seu veí que no begui més.

—¿I doncs què? Abans d'agafar el tren hem passat comptes. Sobraven unes pessetes i les hem gastades. ¡Si ho hem pagat, bé ho hem de consumir!...

Qui es consumia era el músic-poeta, que, aclaparat, pensava en l'equivoca-

ció soferta per sant Pere. Sant Pere els havia vist recollir, però no els havia vist escampar. ¡I tant de bo no ho veïés mai!

Arribant a Barcelona es parà davant de l'estació per tal d'apurar el seu calze d'amargura, i veié com aquells homes que tan comedits voldria ell que fossin, amb la barretina posada al revés alguns, d'altres traient-la arrugada de la butxaca i canviant-la pel barret o la gorra que fins aleshores duïen, com avergonyits d'ella, tots amb la cara congestionada, el cansament manifest, i el pes de la vitualla fent-los fer tentines, s'arregleraven com soldats; i al compàs d'una mala orquestra, que ja els esperava, anava desfiant cada cor pels carrers de la ciutat, passejant aquelles eïnes que ell no capia quin objecte devien tenir, i aquelles flors, i aquelles fruites, i aquells conills i pollastres, i tot això que ell hauria fet fondre si hagués pogut.

Es clar que el fundador dels nostres cors en veié també alguns que es conduïen com cal; amb un comediment digne d'ésser imitat, però aquests no pogueren atenuar el mal efecte rebut ni disminuir la tortura soferta durant el viatge.

En Clavé se'n tornà al Cel de seguida, promettent no tornar mai més a la Terra pels segles dels segles.

J. MESTRES

SI VOLEU QUALITAT I AFAVORIR LA INDUSTRIA NACIONAL, DE-MANEU LLET CONDENSADA marca "EL NIÑO"

ELS ESPORTS

BOXA

UZCUDUN-DELANEY
EL DIA 11 D'AGOST

Telegrafien dels Estats Units que el match Paulino Uzcudun-Jack Delaney ha estat definitivament acordat. Es disputarà el pròxim dia 11 d'agost al Yankee Stadium, de Nova York.

HILARI MARTINEZ, ALS
ESTATS UNITS

Després de la seva victòria damunt Jack Zirick, Hilari Martínez ha batut encara Ray Mitchell, per punts. El pròxim adversari de Martínez serà Sammy Vogel. El match tindrà efecte en la mateixa vetllada en la qual Uzcudun ha de boxar contra Delaney.

VARIA

A Vichy, Pladner, campió de França del pes mosca, va vèncer a Gregoire, per punts.

—Lluçà Vinez, que ha de boxar el dia 3 contra Rayo, va arribar ahir a Barcelona.

CICLISME

UN GRAN MATCH VAY-BOVER-
FARRAS AL VELODROM DE
SABADELL

El Velo Esport de Sabadell organitza per a demà i diumenge a la nit, al seu velòdrom de la Creu Alta, dos interessants programes, que per la seva qualitat i a més per celebrar-se en plena festa major, han desvetllat molt d'interès.

El programa de demà, a la nit, és com segueix:

SI VOLEU QUALITAT I AFAVORIR LA INDUSTRIA NACIONAL, DE-MANEU LLET CONDENSADA marca "EL NIÑO"

SI VOLEU QUALITAT I AFAVORIR LA INDUSTRIA NACIONAL, DE-MANEU LLET CONDENSADA marca "EL NIÑO"

SI VOLEU QUALITAT I AFAVORIR LA INDUSTRIA NACIONAL, DE-MANEU LLET CONDENSADA marca "EL NIÑO"

arreglerats i el sergent major i el capità comptaven els seus homes; pitjaven amb el dit el pit de l'últim de la secció i li feien alçar la mà. Els soldats escampats pels voltants, arrossegaven llenya i brossa i tot rient i parlant alegrement es construïen barraques; prop dels fòcs, alguns mig vestits o gairebé nus, s'apariaven les botes i els capots, o posaven a estendre's les carises i els calçotets. S'apinyaven al volt dels calderons i dels quiners. En una companyia, el sopar estava a punt i els soldats seguien amb un ull àvid el calder fumejant i esperaven l'aprovació de l'oficial, assegut damunt d'una post, davant de la tenda, a qui el soldat de servei li havia portat el ranxo a tastar.

En una altra companyia, més sortosa, perquè no totes tenien aiguardent, els soldats s'apilotaven al volt d'un sergent major, gravat, d'amples espatlles, que acotat damunt d'un barril, omplia els garrafons que s'anaven passant de l'un a l'altre. Els soldats, amb cara beata, acostaven els llavis a les garrafes, les alçaven i després de xarrupar i eixugar-se els llavis alegrement amb la mànega dels capots, s'allunyaven del sergent major. Totes les fesomies eren serenes, com si tot això passés, no a la vista de l'enemic, abans de la batalla, en la qual moriria la meitat del destacament, sinó a qualsevol lloc de Rússia, on esperessin l'hora del repòs. Després de travessar el regiment dels caçadors, els rengles dels granaders de Kiev, brava gent tots, ocupats en les mateixes feines pacífiques, el príncep Andreu, prop de l'alt cobert del comandant del regiment, refugi que sobresortia dels altres, trobà un petit destacament de granaders, davant del qual hi havia estès un home tot nu. Dos soldats l'aguantaven i dos més li fetejaven amb regularitat l'esquena nua amb vergelles flexibles. La víctima feia uns crits esgarrirossos. Un major obès es passejava per davant i sense fer cas dels crits, repetia incessantment:

—Per a un soldat no hi ha res tan vergonyós com robar. El soldat ha d'ésser honrat, noble i valent, i si roba els seus companys perd l'honor i és un canalla. Més, més!

I en sentir-se aquest "més", les vergassades i els crits desesperats, no pas fingits, creïen.

—Més! més! repetia el major.

Lu oficial jove, amb una expressió d'estranyesa i de sofriment,

se separà de l'ajudant de

El príncep

nostra línia

lluny la un

la vora una

i fins enraon

de les dues

aquests ener

malgrat la p

se dels curio

mostren algu

feien llurs r

el relleu. El

—Mira,

un mosquete

línia i parla

francès.

—Com g

guir. Ei, tu, s

—Espera

bé!—declarà

francès.

El soldat

Andreu el re

havia vingut

trobava el seu

—I bé, c

procurant no

ni un. —Més

Dolokhov

viva amb el s

panya. El fra

demostrar qu

feien sinó fug

rendit i que h

—Han m

Dolokhov.

SI VOLEU QUALITAT I AFAVORIR LA INDUSTRIA NACIONAL, DE-MANEU LLET CONDENSADA marca "EL NIÑO"

LA SEMBRA

TERRASSA

ANY XIV — NUMERO 645

PUBLICACIO SETMANAL

SUSCRIPCIO 2 PTES.

SEGONA EPOCA

18 DE SETEMBRE DE 1915

TRIMESTRE

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ PLASSA MOSSEN JÀSCINTO VERDAGUER

AGRUPACIÓ REGIONALISTA

LA ESCOLA CHORAL A MONT'SERRAT

Homenatge

El gran dia anhelat, arribà per fi. L'Escola Choral pujà el passat diumenge a Montserrat a beneir la seva Senyera, i amb l'Escola Choral hi pujaren també mils de terrassencs, centenars de romeus a ajuntar-se en joia comú a l'alegria de la Escola Choral. Tot Terrassa'l rendí compenetrantse en un fervit esperit de germanor, degut homenatge a la entitat que tant l'honra. Avui LA SEMBRA també's complau en juntar el seu clam de joia proclamant de manera ben alta la admiració i estimació que sent per la germana cantadora, que també lluita per el desvetllament de la ciutat, i quina obra de cultura i de patriotisme es prou constant i fervorosa per a esser altament enaltida.

Escolteu la seva veu, terrassencs tots, i sota la seva influència poderosa, los sentireu més bons, i més purs; més ciutadans i més catalans. Escolteu la seva veu, fins que la sang d'entusiasme bulli en vostres venes i surti a tothom el crit ressonant, que tantes vegades escoltaren el diumenge passat els penyals de Montserrat, de VISCA LA ESCOLA CHORAL!

La gran diada

Entusiasme

Arreu ont se trovaven grops de ciutadans, en la vigília de la gran diada, no se sentia a parlar d'altre cosa sino de la anada a Montserrat siguent molt nombroses les famílies que la mateixa vigília marxaren ja en el tren de les tres de la tarde per a fruir mes complertament de totes les festes que al endemà tindrien lloc a la Montanya Santa.

A les cinc del matí partiren els romeus, molt nombrosos, en tren especial, plens tots ells d'un gran fervor entusiasta envers la Moreneta que anaven a visitar i a la que anaven a juntar els precis i els cants amb els que la Escola Choral la festejaria.

A les sis sortí el tren de la Escola Choral, ple de tots els cantaires, de una immensitat mes de terrassencs i de molta altre gent que venien de Barcelona i d'altres estacions per a participar de l'alegria i bellesa d'aquella gran jornada.

Per a transportar aquella gran gentada de Monistrol a Montserrat fou necessari organitzar una gran multitud de trens que com petits cucs se veien pujar per la escarpada pujada del cremallera.

La arribada

A la arribada dels trens a Montserrat, la estació era plena d'una enorme gentada que esperava als vianants, molts automovils, havien pujat curulls de gent que també volia assistir a la gran festa. Els carrers i places del Monastir eren invadits per la multitud terrassenca que's calcula fou en aquell dia, de mes de 2.000 ànimes.

Tots plegats i en compacta comitiva els homes amb llurs barretines morales les fresques i xamoses noies amb les blanques mantellines, i els xics amb les barretines vermelles, acompanyat de tota la enorme gernació que'ls esperava, se dirigiren cap a la basílica de la Verge ont debia tenir lloc

La benedicció de la Senyera

El Rvdm. i Ilm. Abad-Coadjutor, Pare Antoni M.ª Marcet O. S. B. fill preclar de Terrassa, vestit de pontifical fou el que beneí la senyera en el presbiteri de la gran basílica, en quin moment solemne, la ensenya, anava acompanyada dels seus padrins la molt distingida dama Na Soletat Guix de Corbera, i el digníssim patrici En Joan Marcet. Després de la benedicció el Rvnt. Sr. Ecónom Arxiprest

digué sentidíssimes paraules sobre lo que representava aquell moment emocionador, en que Terrassa entera passava a tenir Senyera, demostrant la transcendència i l'importància d'aquesta festa de la que tot Terrassa tenia que estar-ne joiós i emocionat.

Seguidament la Escola Choral, cantà amb gran justesa i afinació el popular *Violay* a Ntra. Sra. de Montserrat.

Parlém ara un moment de

La Senyera

Es una veritable joia. El dibuix, degut a la mà del expert decorador en Jaume Llongueras no pot ésser més perfecte. A guisa dels antics tapissos, hi ha dues grans figures que omplen la amplada de la Senyera. Una d'elles, fina i correcta i vestida de rica i severa túnica, representa la música clàssica; l'altre, vestida a la usança de rica pagesa catalana, figura la música popular. Entre les dues i enllaçat tot entre garlandes de flors, hi ha una fontana o brollador, que simula la font de la inspiració. En belles i artístiques llaçades, a dalt i abaix, hi ha la inscripció *Escola Choral de Terrassa*. Això, de color molt ben trovats, ressalta sobre un ric domàs vermell.

En la cara posterior, també de domàs vermell, hi rumbeja l'escut de Terrassa, en esplèndid marc barroc i sobre una severa lira.

La execució dels brodats, sota la direcció de Na Dolors Vinyals d'Ubach i den Narcís Masó i Valentí, es també impecable i perfecte.

La secció de metalls d'estil barroc i de forma elegantíssima, es feta en els tallers de mestre Corberó de Barcelona. En la corona que rodeja el cimbori, hi ha l'escut de Catalunya, el de S. Jordi, i el de Terrassa.

Tota ella en conjunt té una bella silueta, i sens dubte triomfarà arreu ont surti agermanada amb les seves companyes de Catalunya.

L'Ofici

Després de la benedicció tingué lloc desseguida l'Ofici solemne que deia per primera vegada el Rvnt P. Alfons Pinell O. S. B. ex-cantaire de la Escola Choral, apadrinat en tant conmovedor acte per la virtuosa i distingida dama Na Cristi Piera de Salvans i pel molt honorab'e patrici En Alfons Sala, el qual vegent-se impossibilitat de assistir personalment a la festa delegà al seu fill En Antoni Sala per a que'l representés.

La Escola Choral cantà la gran Missa *Aeterna Christi Munera* de Palestrina, que sortí tota ella força justa i correcte, demostrant l'esforç que representa l'obra portada a cap en tan breu plaç de temps. Lo que sortí de una manera acuradíssima, fou el deliciós *O Sacrum Convivium* de Viadana, mereixent molts elogis de tots els oients.

Durant la missa predicà, amb aquella unció i amb aquell seu fervor tant estimable, el Rvnt senyor Ecónom; seguint escoltada la seva càlida paraula, amb gran devoció, per la immensa gernació que omplia de gom a gom totes les naus de la grandiosa església.

Després de l'ofici tingué lloc el besamans del missacantant al que acudí gran multitud de fidels repartint-se belles estampes-recordatoris, sortint mentrestant la Escola Choral amb la Senyera enarborada pel seu mestre en Joan Llongueras cap als claustres del Monastir, ont debia tenir lloc.

El concert

La plassa dels claustres era plena de terrassencs i terrassenques entre les que hi vegerem lo bo i millor de nostra aristocràcia, que amb la seva elegància i formosura donaven un bell caient a la festa.

La gran massa choral, composta de més de 130 cantaires i presidida per la seva senyera, pujà al estrado entre sorollosos aplaudiments iniciats al apareixer la Senyera a la porta de la església.

Come ça el concert amb el *Cant dels joves* den Morera, per totes les seccions, ple de força i vigor com sempre. Seguidament el mestre Llongueras llegí el següent *Himne a la Senyera*, futur cant de lluita de la Escola Choral en les seves campanyes artístiques.

Arborant la Senyera

*Arborem per tot el cel
la Senyera del cants nostres
i oferim-la als cors i als rostres
com la flor d'un sant anhel.
Despleguem-la al sol i al vent
entre crits de juvenesa
i mostrem-la, amb ardidesa,
trionfant i resplendent,
com la flama sempre encesa
d'un amor i un pensament.*

*Amb els braços ben nuats
sostenim-la en sos combats;
amb les veus ben acordades
enhardim-la en ses volades;
amb els ulls àvids de glories
contemplem-la en ses victories;
amb els cors acollidors
exaltem-la en sos amors.*

*Fem-la, en sa poderosa magestat,
senyal invicta d'alta germandat;
de fèrvida amistat;
d'eterna llibertat.*

*Dels d'avui i dels d'ahir
i d'aquells que han de venir,
Oh Senyera benèdicta,
diràs tu, del cel estant,
la fervent cançó abscondida
que la terra va cantant;
la cançó ferma i constant
que renova nostra vida;
la cançó d'enllà que'ns crida
la cançó que'ns va salvant.*

*El cant, el crit que febreja
per retornar al món la pau
i enrobustir al qui febleja
i deslliurar al qui esclau.*

*Oh Senyera benhaurada!
Oh Senyera flamejant!
prén-la, prén-la en la volada
la cançó que anem cantant;
prén-la, prén-la enamorada*

romeria que ha deixat tant agradables records.

L'Escola Choral està preparant ara una excursió artística a Girona per a primers de Novembre. Els propòsits son donar dos concerts de música coral en el Teatre Principal d'aquella distingida heroica ciutat i cantar la missa de Palestrina en una de ses principals esglésies. Sabem de molts joves i de moltes senyoretes que's proposen ingressar, com a socis cantaires, dins la nostra benemèrita institució artística. Que no esperin fer ho a darrera hora. Ara es el moment oportú de demostrar amb fets que se estima l'Escola Choral i que tothom fa lo que pot pel seu progrés i per la seva ben guanyada fama artística. A veure, a veure si sou molts els bons terrassencs entusiastes que s'apleguen ara al voltant del Mtre. Llongueras per a que aquest pugui portar a Girona una massa coral ben notrida que una vegada mes, al entorn de la bellíssima senyera, enalteixi i honori el nom de la ciutat nostra. Ala, ala, ben decidits; a cantar jovent; a cantar per Catalunya i per Terrassa.

Ajuntament Constitucional de Terrassa

Escola Municipal de Música

Curs 1915-16

Pròxim a obrir-se el nou curs, se fa avinent al públic que tots els qui desitgin matricular-se en alguna de les següents assignatures: *Solfeig i Teoria de la música, Piano elemental i superior, Violí, Clarinet i Flauta*, poden fer-ho desde'l dilluns dia 20 fins el dia 30 dels corrents inclusiu.

Es qui desitgin matricular-se es precis que previament se serveixin passar per les Cases Consistorials, de 11 i mitja a 12 i mitja del matí i de 7 a 8 de la tarda, per a fer efectius els drets de matrícula que segons les noves disposicions dictades per l'il·lustre Comissió d'Instrucció Pública, seran, desde ara, com segueix: *Solfeig 3 Ptes.*; Piano, Violí, Clarinet i Flauta, *7 Ptes.*; per assignatura. Se fa present que no seran admesos en les classes d'instrumentació els alumnes que no tinguin aprovats els corresponents cursos de solfeig.

L'inscripció's fa a casa del Mestre-Director D. Joan Llongueras, Cren 79-cada dia de 12 a 2 tarda. Per a inscriurers es indispensable presentar

el taló que acrediti haber satisfet els drets de matrícula que corresponguin per assignatura.

Deuran, a mes, els qui desitjin ingressar en l'Escola, presentar el corresponent certificat de vacunació i els alumnes dels cursos anteriors, la paleta dels últims exámens.

Els exámens extraordinaris tindran lloc el dia 2 del prop-vinent Octubre, de 6 a 8 de la tarda, en el local de l'Escola, Paz 54. Per a poderse examinar es precis haber-se inscrit oportunament i haber satisfet els drets de matrícula especials per aquests exámens.

Els alumnes poden ingressar a l'Escola desde l'edat de 7 anys, essent indispensable el sapiguer de llegir i d'escriure. Se suplica als Srs. Pares se serveixin acompanyar als seus fills quant aquests vagin a inscriurers.

Terrassa 16 Setembre 1915.

La Direcció.

Imp. La Indústria. — Terrassa.

A N U N C I S

Fábrica de Mosáics i Teules de Ciment

AULI & C^A Avans Gros y C.^a

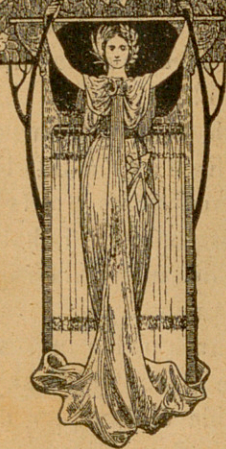
Dipòsits tuberíes, rentadors, paviments
i tots els treballs derivats del ciment

Tallers i Despaix: Vall 37 i Cisterna
Teléfono, 1970 — TERRASSA

ANTIGA I ACREDITADA CASA D'EN

PERE SABATER

MOBLES
DE LUXO
Y TAPIS
SERIA

FUSTE-
RIA Y FA-
BRICAD
SERRAR

CARRER DE SANT PERE, 40

Grans i espayosos
magatzems de Mo-
bles de totes classes

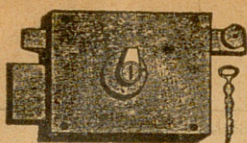
TELÈFONS: Despatx, 1798
Tallers, 1799

Máquinas de cosir Kohler

es mes perfeccionades per a cosir i brodar—Llestesa i lleugeresa amb ventatge sobre les demés.

Agencia de informacions de passatjes de cámara

per a totes les parts del mon combinada per a totes les companyies de navegació Transatlántica Española (avans Antonio Lopez), Pinillos, Izquierdo y C.^a, Transports marítims a Vapour, Lloyd Sabaud, cuina a la espanyola; Lloyd italiano id.; La Veloce id.; Navigazione Generale, id.; Austro Americana id. id.

VOLEU ASSEGURAR EL PIS O QUALSEVOL MOBLE?

Useu els panys marca «Bongorgue» MIL ptes. al que l'obri.

Segells, grabats i plaques a preus sens competència.

Representant per aquesta localitat la primera casa d'Espanya

GABRIEL LLARQUÉS — Creu, 63, Tel'éfono 1901

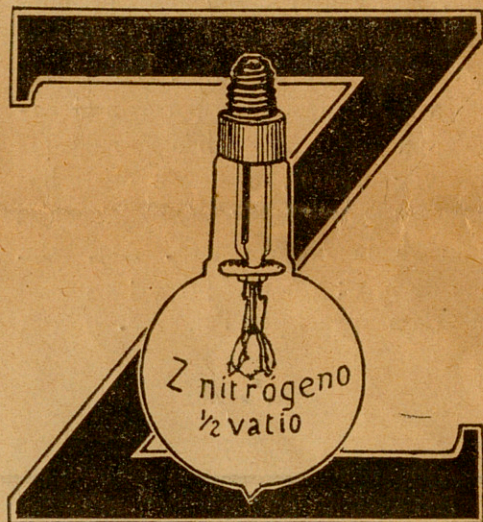
Banco de Tarrasa

Agencies en Olesa de Montserrat i Rubí

Compra i venta de valors en les Borses d'Espanya i extranger — Cobro de cupons nacionals i estrangers — Giros i ordres telegràfiques — Comptes corrents — Cobro i descompte de lletres i tota classe d'operacions de Banca.

Negociem els cupons venciment 15 Agost Deuda Amortizable 5 %

BOMBETAS

DESDE 5 A 100 BUJIES
PREUS DE FABRICA

Gran economia i bona llum s'obté amb la bombeta
Z NITROGENO DE 1/2 WAT
desde 100 a 3000 bujies

Grans existencies per servir tots els encàrrecs per importants que siguin

Venda al engrós i a la menuda
DEPOSITARI

RAMÓN VANCELLS
St. Leopold, 29 - Tel'éfono 1934

IMPREMTA "LA INDUSTRIA"

TREBALLS COMERCIALS DE TOTES CLASSES I A BONS PREUS

MORRAL & Co

PASSEIG, 7 i 9

TELÈFONO, 1830

Quincenas musicales

Con la música á otra parte

Verdaderamente, los encargados del esplendor del culto en Francia como el de otras partes que, salvo contadas excepciones, podría citar y no cito porque los que están en el secreto saben leer de corrido entre líneas, atentan á los intereses de la Iglesia con tan notoria y crasa ignorancia ó lo que fuera de las prescripciones de la Sagrada Congregación de Ritos acerca de la música que deba ejecutarse en el templo, que queda uno edificando y corrido.

Me sugiere lo que acabo de escribir, la noticia tan fresca é inesperada como infausta que, sin duda, habrá llegado ya á oídos de mis lectores: la notificación que acaba de comunicarse á la *Schola Cantorum* de la parroquia de San Gervasio de París, dirigida por mi excelente amigo y colega Carlos Bordes, según la cual, por decisión imprudente del consejo de fábrica de la citada parroquia, queda suprimida la Asociación de Cantores que durante diez años consecutivos se había dedicado á la restauración de la música sagrada y cuya influencia saludable se ha dejado sentir en toda Francia y en otras naciones.

De una plumada y con odiosa brutalidad, sin respeto á los servicios artísticos prestados, acaban de ser arrojados del templo de San Gervasio, Bordes y su falange de cantores. ¡A la calle los cantores y el arte! ¡La emoción de los cantos litúrgicos respetuosamente interpretados! ¡La poesía íntima, pura y recogida del canto gregoriano! ¡La belleza religiosa incomparable de las obras de Victoria, Palestrina y Carissimi, que había puesto los cimientos de una obra estética de renacimiento encaminada á ideales elevados, todo á la calle, fuera del templo, que era su ambiente de glorificación propio! ¡Si el público quiere oír esa música floja que no halaga los oídos, que vaya á los teatros! ¡Aquí no habrá más música que la que sea accesible y guste á la clientela mundana de la parroquia! ¡A la calle todos! ¿Será irremediable, acaso, el antagonismo real é innegable que existe entre el artista digno y el que debería velar por la austeridad artística, en todo el orden de sus variadas manifestaciones, música, poesía, escultura, pintura y arquitectura, de las solemnidades del templo?

Creo que si mientras la ignorancia del encargado de las solemnidades del templo no sepa ó finja no saber lo que sea arte, lo que éste debe á la Iglesia y el amparo que ésta, llamándole hijo predilecto, lo ha prodigado siempre. Creo en la existencia positiva de ese antagonismo, hijo de la ignorancia y aún más que de la ignorancia del odio al arte, pues, sin la ignorancia y el odio al arte no se explica que de la iglesia de la Trinidad, de París, haya sido expulsado con saña el incomparable organista Guilmant, honor del arte religioso de Francia y de Europa entera: que se haya notificado á M. Charrion, maestro de Capilla de la Magdalena que «como austeridad—son palabras textuales—se le autoriza á ejecutar, todo lo más, la *Misa de Santa Cecilia*, de Gounod»: que se haya rogado, asimismo, á M. Gabriel Faure «atenúe la austeridad de su repertorio y que suprima esas músicas que á la clientela de la parroquia le saben ó huelen á entierro» (frase que tiene virtualidad así en Francia como en España).

Nuestro egregio sevillano Cristóbal de Morales, definía el arte musical, escribiendo: «dar austeridad al alma.» Esos ignorantes odiadores de arte que ofrece París á la edificación de los fieles de veras y á los artistas de conciencia, arrojan de las tribunas de la iglesia á Palestrina, á Victoria y á Carissimi, abriéndolas de par en par al *Stabat Mater* de ese camastrón de Rossini, al *Ave-Maria* (plegaria de *budoir*) de Gounod y á otras y á otras obras tan sensuales, anti-religiosas y antilitúrgicas como esas.

¿Se explica, quizá, ese *exeat* odioso por los Cánones del Concilio de Colonia, que prohíben á las mujeres cantar en el templo? Esa severidad especial, de momento y sólo para los casos que convenga, se explicaría bien si en París como en muchas partes de España pudiesen señalarse coros de iglesia en que no hubiere *virtuoseado*, pongo por caso, un Sarasate hembra, no hubieren preludiado arpas tañidas por manos blancas aristocráticas, y no hubiesen hecho gala de las más difíciles vocalizaciones cantantes de fama que pasaron del camerino del teatro al coro de la iglesia, casi sin cambiar de traje.

Por otra cosa será y no por la ignorancia y el odio al arte á que antes me refería. Será... porque el mal estado de las carreteras, aquí y en Francia, no permite que llegue á noticia de los Ordinarios lo que sobre materia de música religiosa prescribe y vuelve á prescribir cada cinco ó diez años la Sagrada Congregación de Ritos.

Sí, la causa es esta y no otra: el mal estado de las carreteras aquí y en Francia.

Además, esa cuestión de la música sagrada, que ahora se agita (y día no lejano ha de llegar que también se agitará la de la pintura, imaginería é indumentaria

sagradas)—¿qué tiene que ver, realmente, con la solemnidad del culto en el templo?—me decía con aire ingenuo é inocentón un mi amigo, echándome en cara la música tristonía, de funeral, que yo había acabado de darle.—«No ve usted, añadía, que nosotros, por nuestro estado, no podemos asistir á las músicas que ustedes oyen en los teatros y ya se nos pasea el alma por el cuerpo sólo al pensar que de tarde en tarde podemos oír alguna de aquellas cosas tan bonitas que cantan los acaramelados seres que ustedes llaman divos ó divas.»

Eso es, sin duda, y no puede ser más que eso, exclamaba yo por lo bajo asintiendo á lo que me decía mi inocentón amigo el cura de marras. Eso es, eso es.

Podrían explicarse los hechos de la expulsión de los cantores de la parroquia de San Gervasio, de París, el licenciamiento de Guilmant y las admoniciones acerca de la austeridad dirigidas á Charrion y á Faure; podrían explicarse, digo, tales barrabasadas por ignorancia supina de lo prescripto por ordenaciones pontificias inapelables ó por odio á toda manifestación de arte puro, digno y elevado; pero lo que ya no podría explicarse de ningún modo, que el mismo que cogió los zurriagos y expulsó del templo á Victoria, á Palestrina, á Bordes y á su brava legión de cantores, consintiese tres días después ejecutar por un violoncelista de fama, en el propio coro de la iglesia de San Gervasio, la *Meditation de Thaïs* (ustedes ya tienen noticia de quién fué la... señora, digámoslo así, Thaïs), obra la más *troubante* (como decía un periódico de París) del más sensual de los *faiseurs* de ópera habidos y por haber.

El caso no puede explicarse por odio al arte, ni por ignorancia, ni siquiera por el argumento batallón de las voces femeniles en el templo de que se ha echado mano para explicar la expulsión de los cantores. Lo que hay aquí nos lo dirá un crítico de la vecina nación: «La recrudescencia de la preocupación muy francesa (¿sólo francesa?) de hacer predominar en las ceremonias del culto el carácter profano y teatral» traducido en trapos y colgaduras de pésimo gusto, en bengalas y bombillas eléctricas, en imágenes con cara de tenores de ópera, en templetos y doseles de confitería y en música de *tarrara*, como la llamaba con indignación el gran polígrafo Feijóo, con grandes pitadas de cornetín, sendos redobles de timbales y mucha *tremolina* de violines y violones.

El canto gregoriano, Palestrina y Victoria derrotados por Massenet, por los extáticos *adioros*, los *Sommeils*, las *Meditations* y toda la música de paso-redoblado que se oye, salvo rara excepciones, por ahí y por allá y por todas partes, ¡era cuanto había que ver y... deplorar!

F. PEDRELL

Quincenas musicales

Audición de una obra de Victoria

Para Marcos Jesús Bertrán.

Queridísimo amigo: acepto la invitación y... hablemos otra vez de Victoria. Hay tela cortada y siempre hay algo nuevo que contar. Con verdadera atención sigo con cariñosa mirada, que tiene algo de paternal, la obra artística de vulgarización que nuestro buen Millet se ha echado encima con resistencias, valor y empujes que prueban la solidez de su musculatura artística. El y su entusiasta Orfeo Catalá acaban de interpretar, en homenaje a la memoria de Verdagner, la Misa á seis in obitu et obsequiis *Sacra Imperatricis*, compuesta y publicada en Madrid (apud Joannem Flandrum MDCV) por Tomæ Ludovici de Victoria Abulensis, que en esta y en otras ediciones anteriores se inscribe, modestamente, *sacra Cesare Majestatis Capellani*. «rehuyendo honores y singulares mercedes», como él mismo escribe en su cristiana modestia.

De la pulcritud y propiedad de ejecución de la Misa, usted y otros periódicos han hablado con entusiasmo, concediendo el aplauso merecido á la brava legión que capitanea Millet, y yo no he de añadir que, «aprobado como era de esperar».

Es tanto y de tal calidad cuanto podría decir sobre esa obra excepcional, que me quedaría corto escribiendo todo un libro. Referiré sólo algunas curiosidades y algunas opiniones mías y de otros.

La edición original ó *princeps* de esta obra, de la cual existen contadísimos ejemplares, logré verla para traducirla á notación moderna y publicarla en la edición completa de obras de Victoria que llevo entre manos, pero lo que no logré ver fué la Dedicatoria, hasta que, yendo, corriendo y viniendo cartas por esos mundos de Dios, obtuve de una Biblioteca del extranjero una copia fotográfica de su contenido. Comienza la Dedicatoria por una serie de lugares comunes mitológicos mal reñidos con los altos vuelos clásicos y el latín impecable de otras Dedicatorias de anteriores obras del abulense. Continúa con ditirámicas alabanzas á la casa de Austria y á la Emperatriz María, y termina: «deseando yo mucho tiempo há darte la enhorabuena por este tu santo propósito» (el de haberse hecho monja la princesa Margarita, á quien va dedicada la obra, en el mismo convento en que murió su madre, la emperatriz María, después que aquélla, su hija, renunció á la mano que le ofreció su señor y tío Felipe II, ya muy talludito por aquellos días). «nada me pareció tan á propósito como el repasar aquella armonía que compuse en las exequias de tu serenísima Madre y, como á canto de cisne (el *cygneum cantionem* del texto latino podría significar último canto, en efecto, pero esta significación está contradicha por la promesa de mayores obras, que se lee más adelante), darla á luz bajo el patrocinio de tu nombre. Y tú... concede tu favor á esta obra, esperando para más tarde otras mayores, si Dios me concede vida (*dies longis*). Salve y vale.... En Madrid á 13 de junio de 1605.» Habiéndose celebrado dos años antes los funerales de la emperatriz María, madre de la que tan lindamente calabaceó á Felipe II, esto es, la princesa Margarita, la composición de la tal obra data del año 1603, quizá adicionada en el de la edición impresa con alguna de las dos *Lectiones* ó con el *Responsorio* que figuran en la misma.

He de confesar que la literatura oficial de la Dedicatoria, en la cual yo esperaba, por entonces, descubrir tantas cosas como descubrí en otras Dedicatorias de Victoria, me desilusionó. Pero había más. Un *Carmen*, una *poesía* ó lo que sea, pues no he pretendido averiguarlo, que venía á continuación de la dedicatoria fotografiada. ¡Más derroche de mitología de un Martín Pescenio in laudem auctoris colligæ sui y elogios de las virtudes de una Princesa! ¿Quién sería ese tal Pescenio? un parásito de corte, sin duda, que se llama colega de Victoria y afirma que «recorrió felizmente vencedor los amenos collados de Terpsicore», ¡como si Victoria hubiese compuesto música de baile!

El diligente colector de música polifónica, Monseñor Proske, redujo esta obra á partitura de un ejemplar del archivo de Santiago de los españoles, en Roma, y la publicó como cuaderno quinto del Año II, tomo primero de *Música Divina*. Y ahora una digresión que viene á cuento. Usted, amigo señor Bertrán, habrá notado los reencuentros de Palestrina que se notan en muchas páginas del Parsifal de Wagner. Hecho naturalísimo. Que se den las manos á través de tres siglos un místico y un mítico que necesita grandes acentuaciones de misticismo para colorear su mito, no tiene nada de particular. Pero si usted ha oído con atención concentrada la Misa á 6 pro defunctis, de Victoria, ¿no ha notado los singulares reencuentros que existen entre esa Misa y las armonías semi-divinas del Monsalvato evocado por Lohengrin, el último tristísimo redentor del Graal? Produciéndome sorpresa, como á usted tales reencuentros, descubrí que

Wagner conoció la música de la Misa de *Requiem* de Victoria.

En efecto; entre las primeras firmas de adhesiones á la colección publicada por Monseñor Proske, figura la de Wagner. ¡Qué soberbia lección para los que nos echan en cara.... todas las perrerías que de mí se han dicho, cuando he querido predicar la buena nueva á los músicos y á los aficionados de mala voluntad!

No recuerdo si Millet ha utilizado la copia que yo le facilité ó tema de tantas reproducciones como se han publicado de tal obra, calcadas sobre la del canónico Proske.

Confiesa Monseñor Haberl, el colector de las obras completas de Palestrina, que en cierta ocasión tuvo que enmendar «fundamentado en la base de minuciosos estudios», los errores de bulto que contenía la edición de Proske, incompleta, además, pues faltan algunos números que sólo aparecen en la edición *princeps*, la auténtica que pocos han logrado ver. Yo he tenido la suerte de traducirla teniéndola á la vista y confío, cuando llegue el volumen correspondiente de las obras de Victoria en curso de publicación, restablecer el verdadero texto original.

Proske ha llamado á este *Requiem* «la corona de las obras del gran maestro español». Federico Hömen, todavía otro coleccionador germano, comenta este pasaje al publicar su edición de 1874, incompleta, también, diciendo: «Por la edición de este *Requiem*, la música religiosa está enriquecida con un verdadero monumento del tiempo más floreciente del arte musical religioso, y que no puede considerarse inferior á la composición más grandiosa de aquella época. Todos los que han oído esta obra, ejecutada tan primorosamente como lo hace la capilla de la catedral de Ratisbona, tienen que confesar que la composición es eminente y que posee una serenidad y una elevación que no tiene igual».

Proske tiene grandísimo mérito en haber dirigido el vivo interés de los inteligentes hacia nuestro gran maestro español. El ha afirmado lo que siempre he sostenido al tratarse de Victoria: «Que este maestro, además de la nobleza característica del estilo español (vaya usted tomando nota de lo que subrayo), poseía por admirable manera el arte de la escuela romana: que de entre todos los compositores de la escuela romana á nadie se le reconoce tanta pureza de estilo: que éste era natural y más sólido que en Palestrina, especialmente en lo típico: que poseía originalidad, subjetivos y medios propios de expresión: que en el empleo de esos medios conservó, siempre, su individualidad, y tanto es así, que de ningún modo puede confundirse con sus contemporáneos, y aunque sus composiciones difieran unas de otras, son reconocidas con facilidad».

Mis afirmaciones y vencimiento acerca de lo que distingue á Victoria de Palestrina y otros compositores, se han apoyado siempre, precisamente, en esto que Proske llama lo típico, lo característico, los subjetivos medios de expresión propios, en una palabra, en la individualidad prepotente y soberana de Victoria, inconfundible con ninguna otra; porque en ella se halla lo propio, la tradición constante y general de otras manifestaciones artísticas homogéneas; porque en ella las formas nativas, lo típico, los subjetivos medios son hijos del genio de la raza y de su temperamento: porque, para decirlo de una vez, «si en ella el molde es común, el fondo se ha modificado por el sello particular: si el sistema, la manera, son idénticos, la inspiración es peculiar».

¿Y qué decir del efecto dramático, hondamente humano, que produce la música del insigne abulense? Como el águila caudal, cerniéndose en los elevados espacios, clavada en el sol, de hito en hito, su mirada, así se precipita en rauda vuelo hacia su presa, esto es, al efecto dramático que se propone producir, y así puede cantar y magnificar humanamente el Drama de la Cruz, dándoles hechas á las generaciones modernas esas formas del drama lírico que tan bien trazadas han dejado en sus obras los grandes entre los grandes, Monteverde, Haendel, Bach, Gluck y Wagner.

Fuera de esa música superior á todas las músicas, superior por inspiración soberana y por técnica no superada aún hoy mismo (y en esta opinión absoluta voy en compañía de Wagner, digan lo que quieran los cegatos de la música); fuera de esa música, repito, no hay salvación, ni regeneración, ni mejora, ni progreso para nuestra música, ó la que pretendemos que ha de ser nuestra, un arte nacional propio. El músico que no se haya asimilado la primera materia que esa música contiene, estará condenado sempiternamente á aderezar grajea musical, elaborada con fatigas y sudores sobre las teclas del piano, á hacer música por procedimientos industriales y comerciales, al modo con que mecánicamente y por medio de una máquina de hacer fideos se obtiene el producto indispensable de la sopa.

Usted, mejor que nadie, amigo mío, habrá estudiado el efecto que la audición dada por Millet ha producido en el público que, aunque acostumbrado á tan malas músicas de *tararira*, como las llamaba el P. Feijóo, conserva sana su alma en su

almario cuando se le sabe conmover. Se habrá repetido el caso de aquellas buenas gentes de la montaña, que al oír años atrás en Montserrat otra obra de Victoria, dirigida por Millet, exclamaban: «¡Qué música tan extraña! pero se reza mejor oyéndola con atención.» (Echele usted galgos á esas *estéticas* que sin libros ni sistemas se trae el sentimiento del pueblo).

Pero ya es hora de terminar, pues para *litifundio* ya basta con lo hasta aquí apuntado. ¿Me permite usted terminar con una... *imprudencia*? Pues, allá va. Me la proporciona una carta que Millet acaba de escribirme describiéndome el honroso efecto producido por la ejecución de la composición de Victoria en el teatro de Novedades y la más honda impresión causada por la *absoluta* de la misma obra que se cantó delante del cadáver de Verdagner, en el Salón de Ciento. Habla Millet, que puede ser juez y parte: «¡qué sublimidad! Todo enlutado: una gran cruz: cuatro blandones colosales alumbrando tristemente aquella tristeza! El coro colocado en la penumbra: cantando todos casi de memoria, entonamos las humanas inspiraciones de Victoria: alguien cayó instintivamente de rodillas al suelo: lágrimas en muchos ojos: ahogos de emoción en todos los pechos: la sensación de lo inmenso, que anonada. ¡Allí sí que estaba en su centro la vibrante polifonía del gran genio de Victoria!»

Sin comentarios. Dígame usted de mi parte á Millet, ¿tuo quoque, Millet? y claro que se lo digo así porque *sin esto* no se llega á comprender jamás á Victoria, y *sin esto* la música sería y es, desgraciadamente, lo que es en manos de los que no poseen, precisamente, esto que posee Millet.

Y con esto y lo otro, reciba usted un fuerte apretón de mano de su buen amigo que le estima de todas veras,

F. PEDRELL

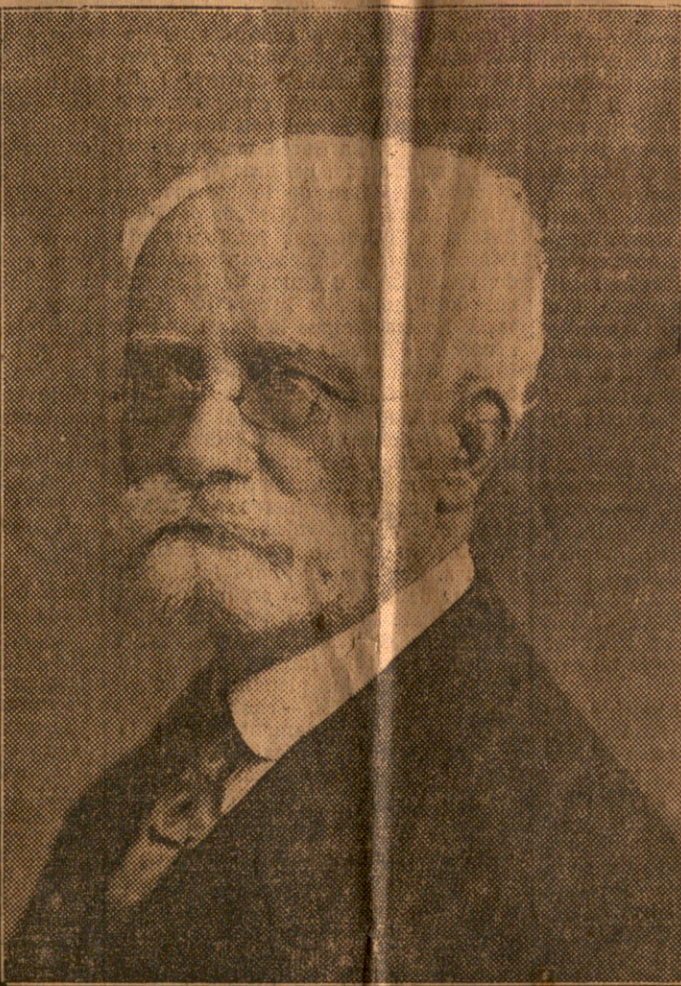
Pagina Musical de LA VEU

2 setembre de 1922

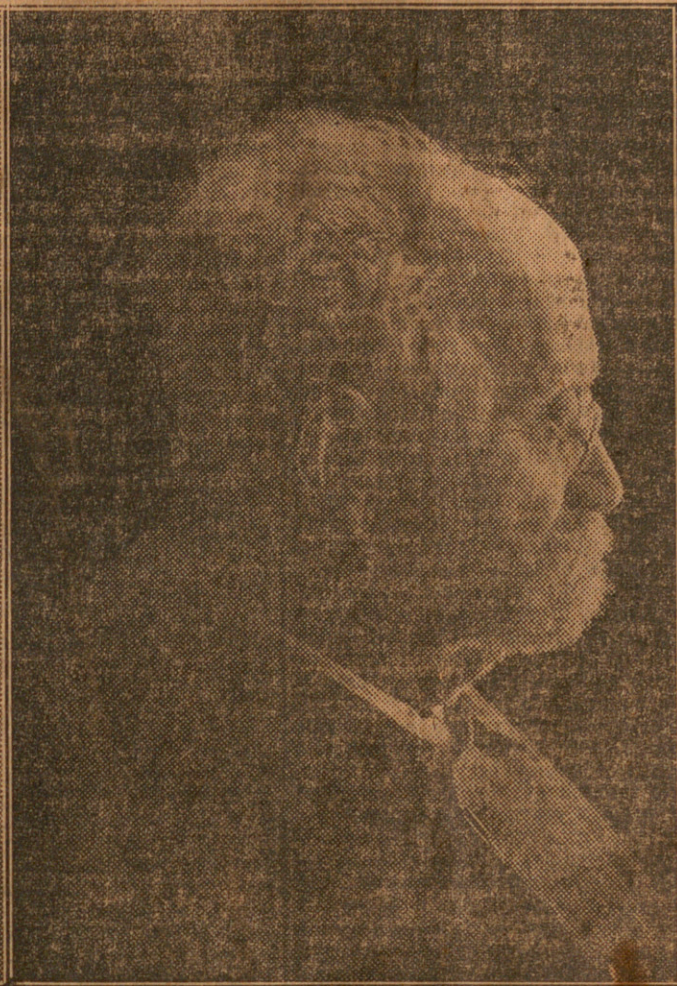
64

El mestre Pedrell als 30 anys

Felip Pedrell

Darrer retrat del mestre

El mestre Pedrell

De la coneixença indirecta d'un gran home, pel mitjà de les seves obres i de la seva història, a la coneixença directa, personal, prenent la lliçó, copiant l'ideal directament dels seus llavis, de la seva ment, de la seva mirada encesa, hi ha una especial diferència. Verament, amb la lliçó escrita, amb la meditació sintetitzant de les obres; amb la recapitulació de tots els fets de l'home, el criteri que formarem d'ell, segurament serà més just, coneixerem més bé els graus de transcendència del conjunt de la seva obra; però, amb la coneixença personal, amb el tracte directe, amb el copsament de l'ideal a la font mateixa, viva i original, prenem tot el sentit de l'home, si no de l'obra; sentim tot el darrer, com si diguéssim tot el lirisme del creador, si no la seva justa transcendència. Per això, l'esdevenidor, amb la perspectiva del temps, podrà jutjar millor que nosaltres la complexa obra del mestre Pedrell, la mort del qual deplora avui no solament Catalunya, sinó també tot el món musical. Però els que d'ell havem rebut la lliçó amb la seva paraula viva, els que havem estat testimonis de la seva fe en l'ideal artístic, de la seva voluntat i activitat admirables; els que en el temps de la nostra joventut rebérem la seva influència sota el seu mestratge, servirem sempre el record d'aquest artista amb tota una aurèola de veneració, per haver-lo observat en la modalitat especialíssima de la febre del treball i en els moments àlgids de la creació artística.

Temps era aquell de joventut somniosa que anàvem a casa el mestre amb el darrer de descobrir tots els secrets de l'art: la sang bullia, el pensament volava. Amb el cor prou el veïem el cim de la pujada; però els camins eren ingrats per a nosaltres i cercàvem el guia, el que des del cim del saber i de l'experiència ens donés la mà, l'ajut i el bany enfortidor de la tècnica ignorada.

I el mestre ens donava quelcom més que la tècnica. Ell no era el pedagóg gramàtic que no té altra dèria que la de fer entrar al seny del deixeble els canons, de les regles invulnerables; ell era de la generació dels endevinaires. Nascut en un musical recó de món amb unes petites guspires de foc d'art veritable, en tingué prou per a encendre's tot ell en flama viva. D'alguna pàgina polifònica religiosa mig oblidada en l'arxiu de la parròquia del lloc nadiu, de les cançons que la seva mare li cantava tot breçant-lo, que al cor se li que-

daren clavades; d'una partitura d'una òpera, forta romàntica-folklorica del gran Weber, i amb poca cosa més, en tingué prou per a pendre embranzida camí del gran art amunt, portant a la ciutat cabdal de Catalunya, des de la seva Tortosa oblidada, tota una nova orientació en el nostre petit món musical, de mitjan de la centúria passada. Era l'època del gran enlluernament rossiní, de l'art llamenó del lirisme italià, quan el jove endevinaire portava a l'art incipient de la nostra terra tot el trem dignificador del gran art. En Clavé, aquell altre endevinaire de l'art del poble, si bé en un sentit més democràtic, anà a trobar En Pedrell després de l'estrena de l'Abencerrag i li digué: «Això que heu fet si que és música». L'humil cantor popular era inconscient de la llavor d'immortalitat que les seves pròpies inspiracions portaven, i quedava sorprès davant d'un art que, el bé reconeixia i es vivificava també amb la cançó del poble, era emmotllat i dignificat en unes formes més aristocràtiques. Era que En Pedrell tenia un esperit vibrant sempre en l'avidesa i tot ho coneixia i s'ho assimilava, aprofitant-se de passada tota forma i tot ambient que no ferís el seu innat bon gust i el seu beu orientat criteri. Aquesta avidesa del mestre, aquest afany del descobrir, amb el goig corresponent del mostrar-lo desconegut, era la gran lliçó que rebíem els seus deixebles.

En arribar a la seva cambra de treball no el subíem mai inactiu, ni en aquell estat de contemplació o de meditació en els quals sovint es troben molts artistes quan estan forjant projectes o covant l'obra futura. Ell era un impulsiu; ell sempre escrivia: component música o fent articles per a revistes; transcrivint solfes velles o fent treballs sobre algun autor de centúries passades novament descobert; en ell, les idees eren tan vives e nàixer, que en germen ja baldaven per sorgir furients. En reparar en nosaltres, fixant-nos la mirada obliquament per damunt els vidres multiplicadors, ja de seguida ens anunciava el seu nou treball; ja ens assabentava d'un nom desconegut per a nosaltres, d'un músic vell de la terra, i ens explicava la seva vida i miracles, les seves alegries i tristesses, els seus èxits i la seva fama, en la seva època, i ponderava la seva valor amb paraules fervents i entusiastes. Nosaltres ensenyàvem el treball, el boix har monitzat, la cançó juvenívola, la pàgina instrumentada: ell la veia d'una mirada, la corregia ràpidament, en feia l'elogi si s'esqueia, portava un xic de llum d'inspiració fresca; i de seguida sortia el panegíric del cant popular i de la polifonia clàssica. Quan ens anunciava que començava la composició d'una nova obra, ho feia amb

expressió viva veient-la ja tota realitzada, i en la propera lliçó ja ens en mostrava idees i harmonies i fins fragments del tot acabats i fins sovint l'obra ben terminada. Ens cantava la melodia emparentada en tal cançó de bressol o de treballada o d'un romànc cavalleresc, i posant-se al piano amb els seus dit enrampats, nerviosament l'empresonava i amb la seva veu estreta i aguda com un gemeguet planyivol, la repetia amb l'amor del pare fervorós per la filla, música d'un temps especial, que, malgrat ésser per poc estimada, té una fortitud que li assegura una valor perenne. Nosaltres sortíem de casa el mestre tot plens de coses noves, tot emboirats d'il·lusions lluminoses, on es barrejaven els noms apressos dels antics músics, les harmonies austeres amb modalitats gregorianes dels polifonistes, les melodies planyivols mig aràbiques, mig catalanes del mestre, que dins nostre s'allargaven tenint per fons en la nostra imaginació el seu rostre il·luminat per aquella mirada penetrant i vibrant, per aquella nerviositat tan pedrellenca que nosaltres creiem explicava la idiosincrasia del temperament, la força característica del geni i, així, també la font, la causa major del trist isolament i de la terrible solitud dels últims temps de la vida del pleurat mestre, de l'inspirat compositor, de l'educador irsigne.

Lluís MILLET

Els últims dies del Mestre

El mestre és mort... Aquells ulls ja no guspiregen, aquelles mans ja no donen coratgia, aquella veu ja no alema embranzida. Aquella sala de treball, fins fred dona; hi és la taula, hi són els llibres i els quadros, i el piano, fins els seients en igual rengle; la cadira, però, del mestre és buida i ningú gosa a assegurar-s'hi; fins al tinter la tinta s'hi eixuga i la ploma ni vol escriure; dins la cambra, res hi queda i d'entrar-hi sol, un s'escorre.

En moment de tanta solitud, sense el nostre pare en la música, com en rodalia de deixebles orfes davant sa despulsa gloriosa, signem permès, pel bon nom del mestre i en compliment de sa comanda sagrada, dir coses intimes viscudes per nosaltres entorn de son llit de darrera malaltia. Deixant de banda tot anecdòticisme ocasional de la malaltia i de les persones que el visitaven, recollim, de moment, la part més íntima i més

emotiva, la qual, certament, més aconsolava els últims dies del mestre. I cuitem tot d'una a dir-ho, que, malgrat sa fredor aparent d'un dia en fervor cristià dins sa vida, jo sé prou bé el que em deia en tants dies de tracte íntim, jo coneixia sa fe profunda en tota creença, i l'esperança en Déu, li donava conhort de nit com de dia. «En ma vida—sempre em deia—si, m'ha pogut faltar pa, he tingut begudes de fel, he estat dissortat infinites vegades, mai, però, recordant el gran Victòria i els clàssics, m'ha faltat la confiança en Déu alliberador i premiador. Això m'ha salvat! I aquesta virtut de conhort i esperança li infonien optimisme i gràcia divina que ell sabia traspasar a sos escrits i en sa conversa quan de música sagrada parlava.

Vulgui el mestre avui ja vident agrair-nos aquestes ratlles, tantes que sobre les seves coses ens quedem per escriure.

Després de molts dies de muntanya aspra en recerca de cançons belles, retornàvem el dia 3 del present agost a la vila engrandida de Solsona. Dues cartes fatídiques arribades allí des de dies ens deien l'allitament enquermerador del veneradíssim mestre; i ve't aquí que tot d'una, perdiem l'entusiasme de muntanya, oblidàvem les cançons, i, com per encant, el dia següent entràvem dins sa cambra amb emoció profunda i inclinats damunt son llit besàvem reverentment son front i aquelles mans per nosaltres beneïdes. El mestre, eternit per la nostra vinguda, així ens deia: «Escolta: has vingut al moment, al moment que has sabut la meua malaltia?». «Sí, mestre, i he deixat unes cançons belles que encara sabré collir-les un altre dia». «O, i no m'enganyes?». «No, mestre». «Que em fas content; encara m'estimeu. Gràcies, amic, gràcies.»

I tot seguit, recordant el goig immens que jo sentia en portar-li una vegada la Comuni Pasqual en aquell mateix llit, una Dominica de Resurrecció després d'un Dissabte Sant, tot exultant en conversa santa sobre l'Al·leluia pasqual dels grans mestres de la polifonia caca, s'afanyava tot seguit a dir-me: «Mossèn Anglès, estigui content, i ja pot dir amb veu ben alta això que jo li diré: «El jorn més feliç de la meua vida va ésser aquest dia de Sant Jaume». «Per què, mestre?». «O, és que vaig rebre el Viàtic i em varen estrenguer com per a morir-me». «Sí?». «Sí». «O, i tant que l'estimo i no poder-hi ser!... Les cançons en tenen la culpa». «Aquell amic seu i meu, sap?... en confessar-me em féu demanar perdó a tothom que jo hagués ofès o agraviat». «Què bonic, mestre!—Oi que vostè el per-

donava?...». «Sí, amic, i els perdono encara». «Ah, mestre, i ells també el perdonen i l'estimen». «Sí, i moro content perquè almenys, morint-me, Barcelona m'estima». «Sí, mestre, més del que vostè pensa.»

I acofat al llit, em demanava què li contés coses de les cançons i la nostra recerca; i aquells ulls s'obrien radiant d'amor; tement, però, cançar-lo, eixia de la cambra i corria cap als amics, puix llevat d'unes ànimes generoses que no el deixaven, tothom ignorava la malaltia del mestre. I ell no volia pas que els diaris en parlessin. I just fóra jo de sa cambra, deia així a l'Elvira: «Mossèn Anglès m'ha besat; i sí, ha baixat de tan lluny per a mi; quant m'estima!... I veient-se bastant fort, a la nit, em deia que corrés de bell nou a la tasca de les cançons, perquè elles morien de pressa i ell encara aguantaria; de retorn prou n'hi cantaria.

I des del llit escoltava bons amics que li contaven i llegien coses d'un projectat homenatge. Ell prou s'hi entenia com un infant; tot seguit, però, fent memòria de la Comuni Viàtic, així deia a les persones que el servien: «Ara ja no vull homenatges; sóc viàticat, aquella Comunió serà el meu millor homenatge; ara ja només sóc de Déu i del Cel.»

El dia 8 d'agost, en retornar de les cançons, amb veu apagada, però encara jo ve, sabia dir-me: «Què em baixes?...». «Mestre, ultra cançons, coses belles per a vostè». «Què em dius? O, corre, digues-m'ho, dona'm alegries». «Mestre, li baixo coses d'un muntic vell que vostè molt estima». «Qui és?». «Sap aquell Mateu Flecha?». «Qui? el nebot?». «Sí, el nebot, aquell que fou abat benedictí de la Portella». «Sí, ex-carmeita i retornat de la Bohèmia. O, i què em baixes?». «Lletra seva, autèntica, i documents grans i carles». «Què em dius? quina sort els joves!... Què em fas content!.

I el dia 13, havent-se agreujat, el veïllava durant la nit; aquella Elvira, «el meu Angel», segons mot d'agraïment que ell li donava, feia dos anys que no havia reposat una nit sencera.—Es l'Elvira una biografia vivent del mestre, al qual ha servit trenta cinc anys. La pena més gran del mestre, sempre m'ho deia, era haver de morir pensant que no deixava res per al bon passament de l'Elvira, a la qual mirava com a la seva difunta filla Carme.—Aquella nit, doncs, jo l'havia servit cada moment, segons necessitat de la malaltia; i en ésser a l'amat, preguntava: «Elvira, qui és aquell que m'ha servit durant la nit?...». En veure'm amb plena llum davant de son llit, amb ulls humits estrenyia la meua mà dient-me: «Gràcies, amic. I besant-li jo les seves, deia: «Mestre, ara baixo a l'església

La conmemoración del 6 de octubre

Son depositados ramos de flores en las tumbas de los héroes de aquella jornada y en la del Presidente Maciá

En la Generalidad

Durante la mañana de ayer, el presidente de la Generalidad, don Luis Companys, permaneció en el despacho de la Residencia presidencial, donde recibió varias visitas.

El señor Companys dispuso que fueran colocados sendos ramos de flores en las tumbas de Comte, González Alba, Badrinas y otros héroes caídos en la jornada del 6 de octubre del año 1934, en lucha contra la intencional dictatorial cede-terrouxista, coaligada con los militares traidores. Por el mismo motivo, el presidente de la Generalidad mandó depositar otro ramo de flores en la tumba de su antecesor, Francisco Maciá.

Luego, el señor Companys se trasladó al Palacio de la Generalidad, donde permaneció hasta primeras horas de la tarde y recibió a gran número de ciudadanos, que fueron a cumplimentarle con motivo de la conmemoración del 6 de octubre, testimoniándole la adhesión y entusiasmo simpático a que se ha hecho acreedor por su actuación personal, tan destacada, en aquellas jornadas de protesta y rebeldía contra los mixtificados y traidores a la República de 1931. También han sido muchas las adhesiones y felicitaciones que por escrito recibió ayer y sigue recibiendo el presidente de la Generalidad.

Al recibir a los periodistas, que hacen información en aquel centro oficial, después de saludarles, les dijo el señor Companys que, dada la magnitud de los acontecimientos ocurridos en estos dos años de guerra contra la invasión y la facción, los hechos se precipitan y se suceden de tal forma que, entremezclándose en importancia y trascendencia, el significado de aquella jornada y su conmemoración, tienen un relieve ciudadano que afecta por igual a los héroes de ayer y a los que hoy defienden la integridad de nuestra patria.

Observó el señor Companys que eran varios los actos que se celebraban para conmemorar el significado del 6 de octubre, y, después de conversar algunos momentos más con los informadores, se despidió de ellos.

A continuación fué cumplimentado por el presidente del Parlamento catalán, señor Iria; los señores Pi Suñer, Calvet, Bosch Gimpera, Sbert y Terradellas; presidente de la Audiencia, señor Andreu; ex ministro señor Aguadé, que iba acompañado del ex subsecretario señor Ferrer y la señora Eladia Pulgollers, ex directora general de Evacuación y Refugiados; general Escobar; diputados del Parlamento catalán Sres. Sellés, Ben Jardi y Canturri; subsecretarios Sres. Martí Feced, Frontera y Regasol; director general de Administración local, señor Bilbao; director general de Enseñanza, señor Casademunt; coronel Pérez Salas; secretario general de Gobernación, señor Dardalló; y comisario de Propaganda señor Miravittles.

A la una y media llegaron a la Generalidad, con el mismo objeto, el alcalde don Hilario Salvadó y los regidores de «Esquerra Republicana de Catalunya» y «Acció Catalana», señores Escofet, Pla, Junyent, Lladent, Roque Bonomat y Aris, quienes fueron recibidos inmediatamente por el Presidente.

Visitaron, además, a S. E. los señores Juan Peiró, Lluhi Vallesó, Martín Barrera; diputado a Cortes señor Gómez Hidalgo; señora Dolores Bargalló, con una delegación de la «Unió de Dones de Catalunya»; señor Navarro Costabella, con el Secretariado de la J.E.R.E.C.; secretario adjunto de «Esquerra Republicana» señor Escofet; diputado señor Loperena; los periodistas señores Tubau, Puch y Hermsó; ex consejero de Defensa señor Iglesias; director general de Tesorería y Crédito, señor Mestres; consejero regidor de Abastos, señor Bertrán; subsecretario de Relaciones, señor Closas; señor Castellote, Domingo Latorre y otros muchos.

El C.A.D.C.I. conmemora la gloriosa fecha intensificando su labor de ayuda al combatiente

En cumplimiento de lo acordado por el Comité Ejecutivo del C.A.D.C.I., esta entidad conmemoró el seis de Octubre, intensificando su labor de ayuda a los combatientes. Mediante su «Comité d'Ajut al Combatent» se enviaron en el día de ayer paquetes-lotes a los familiares de los soldados, socios del C.A.D.C.I. Asimismo se hicieron varias expediciones de máquinas de afeitar, utensilios de higiene, ropas y otros objetos a los soldados destacados en el frente.

También se llevaron a cabo varias expediciones de libros y material escolar, especialmente para las Milicias de Cultura, prosiguiendo la labor emprendida por el C.A.D.C.I. para contribuir al mejoramiento cultural del soldado.

El Comité Ejecutivo del C.A.D.C.I., acompañado de gran número de socios, se trasladó al Cementerio, donde fueron depositados ramos de flores en las tumbas de Jaime Comte, Manuel G. Alba, Amadeo Bardina y J. Farré, que el seis de Octubre de 1934 cayeron defendiendo la libertad en el recinto del «Centre».

Flores en la tumba de Maciá

Entre las entidades que ayer depositaron flores en la tumba del que fué primer Presidente de la Generalidad, Francisco Maciá, figuran: el Secretariado de E. R. C., «Centre Republicà Català» y «Joventut» del mismo centro; del distrito quinto, «Casal Català Martinenc» y «Grup Femení»; «Esquerra Republicana de Catalunya» y «Estat Català», de Martorell.

En el Hogar del Soldado

Ayer mañana, en el «Hogar del Soldado», tuvo efecto un acto íntimo, conmemorativo de la gloriosa jornada del 6 de octubre. El comisario político del «Hogar» dirigió la palabra a los asistentes al acto, haciendo lo propio el comandante del 23 grupo de retaguardia. El barítono José Pechamer interpretó unas deliciosas romanzas y la banda de música del cuartel Carlos Marx cerró el acto interpretando una selección de obras musicales.

Anoche, en el Palau de la Música Catalana

Anoche, en el «Palau de la Música Catalana», se celebró un festival conmemorativo del 6 de octubre y un homenaje a los caídos en defensa de la República, organizado por las Juventudes de Esquerra «Estat Català».

El acto se vió muy concurrido, asistiendo el consejero de Gobernación y otras autoridades.

La Orquesta Sinfónica Catalana dió un concierto bajo la dirección del maestro Fernando J. Obradors.

En unos intervalos del programa musical, el comisario de Propaganda, Jaime Miravittles, pronunció un discurso evocando la fiesta del 6 de octubre.

El consejero de Trabajo

En representación del consejero señor Vidella, su secretario particular visitó ayer mañana las tumbas de Jaime Comte, Alba y Bardina con motivo de la jornada del 6 de octubre. También visitó la tumba del presidente Maciá.

La justicia de la República

Tribunal Supremo

El próximo día 10 se verá ante la Sala sexta del Tribunal Supremo la vista de la causa contra el coronel Villalba, por responsabilidades con motivo de la pérdida de Málaga.

En la vista actuará el fiscal general de la República, señor Garrido, y defenderá al procesado el ex subsecretario de Justicia señor Sánchez Roca.

Tribunal Popular de Responsabilidades Civiles

Incautaciones de bienes declarados firmes y definitivas por no haberse recurrido dentro del término de treinta días concedido a los interesados.

Sobre incautación de la casa número 43 de la calle de Claudio Coello, de Madrid, perteneciente a Josefa Martínez de Pinillos.

Sentencias referentes a condenados por delitos relacionados con la rebelión:

Se condena a Benjamín Orts Huguet al pago de una indemnización civil de doscientas cincuenta mil pesetas.

Se condena a Ángel Galindo Caballero y Juan Antonio López Hurtado, al pago de una indemnización civil de dos millones de pesetas y un millón, respectivamente; a José Ruiz Sánchez, Elías Martínez Mercader, Antonio Vives Zapata y Juan Martínez López, doscientas cincuenta mil pesetas, respectivamente; a Alfonso Martínez Mercader, Francisco Ballester Navarro y José Legaz Saavedra, cien mil pesetas a cada uno.

Se condena a Pascual Marín Pérez, José Yuste García y Enrique Martínez Guirao, al pago de una indemnización civil de doscientas mil pesetas a cada uno de los condenados.

Las cantidades indicadas constituyen la responsabilidad directa sin perjuicio de la solidaria y subsidiaria en las que queda incurso el inculcado conforme al artículo 109 del Código Penal.

Sentencias pronunciadas con respecto a los condenados por hostilidad o desafección:

Se condena a Antonio Fabregat Verdú al pago de una indemnización civil de mil pesetas.

Se absuelve a Vicente García Sáez y a Juan Verdín Sapina.

Inauguración de un «Hogar del soldado»

El acto, al que asistieron las autoridades militares de la plaza, sirvió también de homenaje a los caídos en el Octubre asturiano

El «Batallón especial de Transportes núm. 1» inauguró ayer su «Hogar del Soldado», la Escuela de capacitación militar, una Sección de cultura general y técnica y una biblioteca, haciendo coincidir esta inauguración con la fecha del 6 de octubre, en que se conmemora la gesta de los mineros asturianos y de todo el proletariado español, alzado contra el Gobierno gilroblista. A este acto estaban invitadas las autoridades militares de la plaza y una representación de los huérfanos de combatientes asturianos que se encuentran en Cataluña distribuidos en distintas colonias escolares.

El nuevo local del «Batallón especial de Transportes núm. 1» ha instalado todas estas secciones de una manera espléndida y adecuada. Responden todas las instalaciones a un sentido práctico. Locales aireados, con una decoración sencilla, pero del gusto más depurado; espacio suficiente para todo; y por encima de otra cosa, la sensación de que los servicios, las secciones, están perfectamente organizados. Es, en cierto modo, un local militar que puede servir de modelo y que honra a los «nuevos modos» del Ejército.

Asistieron el subsecretario del Ejército don Tírra, coronel Cerdón; los generales Martínez Cabrera y Martínez Monje; el teniente coronel Linares, jefe de estudios de la Escuela Superior de Guerra; el teniente coronel Servando Marenco, inspector general de los C.R.I.M.; el coronel Estrada, jefe de los servicios de información del Estado Mayor; el coronel Luis Argüjo, inspector de Infantería; el teniente coronel Muñoz, inspector de Caballería; el teniente coronel Villalba, director general de Transportes; el comisario Crescenciano Bilbao; el señor Calderón, magistrado de la Sala sexta del Tribunal Supremo, y otros muchos jefes y oficiales.

Como queda ya anticipado, también asistieron diez huérfanos de combatientes asturianos, representando a la pequeña colonia de los que viven en Cataluña.

En la amplia sala donde se ha instalado la Escuela de capacitación se celebró el acto inaugural.

Mariano Mercen, evocó la gesta de Asturias, que servía de lema al acto que se celebraba, y Benigno Pelaez, explicó en una oración adecuada la finalidad del acto. El soldado Enrique Villena y el poeta Carlos Baena recitaron poesías bellísimas, inaugurando los parlamentos Juan Ambon, del Partido Comunista asturiano, quien glosó el octubre de 1934, haciendo resaltar que de la represión horrenda dirigida por el nefando Doval habían surgido los combatientes de 1936.

Habló después el secretario de la Federación Nacional del Transporte, Víctor Salazar, quien envió un recuerdo a las Brigadas internacionales que se van. Luego, se puso ante el micrófono, en nombre del Partido Socialista Obrero Español, Eduardo Castillo, diputado a Cortes por Zaragoza, el cual, en un sentido discurso, puso de manifiesto que en la otra zona, el 6 de octubre sería celebrado, probablemente, enviando ante el pique de ejecuciones, los hombres que sobrevivieron de aquella gesta de octubre y que se encuentran aún en terreno faccioso; puso de manifiesto que ninguna unidad podrá nunca imitar el ejemplo que dan los mandos del Ejército de la República, desde los más inferiores a los más altos, cumpliendo todos estrictamente las órdenes que reciben, porque saben que dar un paso más o un paso menos de los que se ordenan, es poco menos que dar una ayuda al fascismo; y glosó también, finalmente, el octubre asturiano, del cual, dijo, fué el organizador el Partido Socialista Obrero Español. Pero sin duda, la disertación que suscitó mayor interés y un más grande entusiasmo, fué la del padre capuchino Salvador de Híjar, por las circunstancias que se daban en el orador: haber permanecido catorce meses en el campo faccioso, dos de ellos como capellán de una Falange, de cuyas filas se pasó a las republicanas, hace poco más de un año. Tuvo en su peroración imágenes magníficas, como éstas: «¿Qué sabe nadie aquí, del fascismo sino estos niños asturianos presentes y yo, que he vivido catorce meses con ellos y he seguido a los legionarios italianos en su invasión de Asturias y de Cantabria, siendo testigo de sus crueldades, de sus fusilamientos y de sus ignominias?» «Tuvo razón aquella alta personalidad de la República que un día dijo: España ha dejado de ser católica; lo que es cierto, puesto que España ha dejado de ser católica, pero no religiosa». «No habéis atentado contra el principio de la religión, sino contra aquellos sacerdotes y aquellas instituciones religiosas, perjuradas que mercadeaban con el sentimiento religioso del pueblo». «Los fascistas tienen en sus banderas, el lema de Dios y Patria; y no tienen patria ni Dios, puesto que, para los generales facciosos, según palabras de Mola, la religión no es nada más que un resorte». «Yo he sido testigo de la invasión de los legionarios de la División Littorio, por tierras de Cantabria y de Asturias; nosotros tuvimos que saludar la bandera italiana colocada en los pueblos por el ejército extranjero que operaba en vanguardia». En fin, el discurso del padre Salvador de Híjar, fué un magnífico alegato más de la razón de nuestra resistencia y de nuestro firme propósito de aniquilar al falangismo y el franquismo insurrecto. Habló finalmente Miguel González Inestal, cerrando el acto, que fué presidido por el coronel Cerdón, por los generales Cabrera y Monje, por el comisario Crescenciano Bilbao y por otros jefes.

No nos olvidaremos, en esta información breve, de los huérfanos asturianos. Los pequeños asistieron también al acto, muy serios, conscientes, prematuramente quizá, de toda la gran tragedia en la que son principales protagonistas. Los niños asturianos huérfanos que están en nuestra zona, nos hicieron pensar en los niños huérfanos de toda España. En ellos, y en los que quedarán huérfanos mañana, víctimas de la metralla italogermana, importada por Franco y sus secuaces, entre los que se encuentran no pocos de aquellos a los que aludió el padre Salvador de Híjar: los que dicen que también hay que matar a los niños, porque así se extirpa «la raíz roja».

CICLO DE CONFERENCIAS

La Comisión Ejecutiva de la Federación Sidero-Metalúrgica de Cataluña, U.G.T., con objeto de divulgar los acuerdos tomados en el Primer Congreso Metalúrgico de la U. G. T., ha organizado un ciclo de conferencias a cargo del secretario general, Miguel Alcubierre, las cuales se darán en los siguientes pueblos: Badalona, día 5; Rosas del Llobregat, día 6; Tarrasa, día 7; Sabadell, día 10; Gava, día 11; Vilafranca, día 12; Manresa, día 13; Manlleu, día 14; Cornellá, día 15; Figueras, día 16; Girona, día 17; Ripoll, día 19; Monistrol, día 20; Palafrugell, día 21; Torelló, día 22, y Cardona, día 23.

ENVIADO ESPECIAL

FOR

BENIGNO BEJARANO

He aquí un sugestivo repertorio de temas:

SUMARIO:

- Prefacio. — Un conflicto freudiano.
- Capítulo I. — La cuestión de Extremo Oriente.
- » II. — Los orígenes de la Verdad.
- » III. — Los imponderables.
- » IV. — Materialismo prehistórico.
- » V. — Noticias de España.
- » VI. — El reino de Mercurio.
- » VII. — Londres se divierte.
- » VIII. — Dice mister Washington.
- » IX. — Mister Samuel Robertson.
- » X. — Las fronteras de papel.
- » XI. — El cerebro de Italia.
- » XII. — El parque de los suicidios.
- » XIII. — El otro.
- » XIV. — El rey.
- » XV. — Las últimas veinticuatro horas de la Historia de Austria.
- » XVI. — La Institución Gubbels.
- » XVII. — El gnomo de Berlín.
- » XVIII. — El último prusiano.
- » XIX. — Episodios. — Policías.
- » XX. — Continuación. — Espías.
- » XXI. — El problema de la dimensión.
- » XXII. — El legado de Adán.
- » XXIII. — Los dictadores invisibles.
- » XXIV. — Gura Kassai.
- » XXV. — La vida termina siempre en una «panne».

E d i l o g o .

PRECIO: 10 PESETAS

DISTRIBUIDORA IBERICA DE PUBLICACIONES (D. I. P.)

Rambla del Centro, 37, pral. — BARCELONA
Paz, 27. — VALENCIA

FISTULAS - Almorranas

FISURAS — Pérdidas de sangre
CURA sin OPERAR, Sin DOLOR
Dr. CAPELL, Paseo de Gracia, 110, de 3 a 6

tats; ans al contrari imposar al general Berenguer y a sos colaboradors l'orde de terminar aviat les operacions militars, rescatar los presoners, y apoderarse del cau de Alhucemas que desde temps immemorial ha sigut la madriguera de la pirateria africana.

JAUME COLLELL, Pbre.

LA MISSA DE CAGLIERO

Ab aquet nom era coneguda trenta anys enrera una missa a tres veus y orgue que portà de Roma un jove estudiant, avuy ja difunt, al acabar els seus estudis a la Universitat Gregoriana. Tot seguit una ma piadosa li feu els honors de la instrumentació pera petita orquesta, cosa que no costà gran treball, perque la composició no donava pera mes ja que era tan fluixa y carrinclona, que no podia pas aguantar la comparació ni ab les altres misses que per aquells temps s'estilavan.

El seu autor era el P. Joan Gagliero, salessià

y missioner en terres d'América, mes tart bisbe, y últimament elevat a la dignitat cardenalicia. Encara es plé de vida, y acaba de celebrar el 60.e aniversari de la seva ordenació sacerdotal.

Les seves aficions musicals y la seva bona fe el tiraren a escriure y publicar algunes obres que pel caracter del autor y pel gust dominant obtingueren certa nomenada; però mes tart, la seva obediencia de zelós missioner li donà valor per confessar la seva equivocació; quan celebrantse a América un Congrés de música sagrada, s'hi presentà ell mateix en persona, y allà confessà publicament que la seva música no estava conforme ab les prescripcions de la Iglesia, y regoneixent la seva desorientació, pregà a tothom qui en tingués algun exemplar que'l tiessin al foch.

Poch podia preveure el venerable salessià que a Vich li quedava un admirador ressaltat ab prou entussiasme per fer cantar la seva missa.

L'anunci de que s'anava a treure la pols de aquesta partitura —que ab tants anys d'estarse arreconada prou ne devia portar més d'un dit de gruix,— havia mogut certa expectació en

FORS

CAMISERIA Y NOVEDATS

Plassa Major, 47.—Telefon 190—VICH

La casa millor assortida y mes barata—PREU FIXE

ARTICLES FUT-BOL

GERSEIS ratllats o llisos, model reglamentari, talla 2	Ptes 6'
" " " " " " 3	" 6'35
" " " " " " 4	" 6'60
PANTALONS negres unica talla	" 4'50
MITGES coto ratllas	" 2'75
GENOLLERAS, elastiques.	" 8'25
DEFENSES	" 4'50
GERSEYS blancs coto, coll alt, PORTER.	" 6'60

La casa s'encarrega de servir els gerseys ab els colors especials de cada equip.

tre'ls vigatans. Als uns, ben poquets y anyoradissos, perque'ls semblava que podrian disrutar trayent les orelles de pena, y als altres, per no dir tots, per la simple curiositat de si se cantaria o no's podria cantar. Però nosaltres que sempre hem tingut una fe viva en la reforma de la música d'Iglesia, no sols per ser un manament del Papa sinó per propia convicció artística, esperavem que per lley del contrast vindrian a confirmarse les nostres conviccions; es a dir confiavem que'l nostre poble, acostumat ja a les dolures y serietat de la música conforme a les normes de la Iglesia, sentiria com una especie de repulsió per la teatralitat de la música d'aquell temps. Y aixis fou.

Sabém d'una persona afectada a les misses ab orquesta, que aná als Caputxins com convidat a un bon dinar, però a mitx *Gloria* ja quedá tan tip, que no pogue aguantar més y sortí de la Iglesia. Sabém també, de bona tinta, el pobríssim concepte que merescué als mateixos cantants que ben retribuïts vingueren de la capital. No faltá qui pogué constatar com els oyents en general paravan l'orella, si, però... a molts els escapá el riure! Es que no en va

passan els anys. Val a dir que si avuy se posava al teatre una opereta ab música per l'estil, allá no s'en riurién perque paguen, però la protesta seria fenomenal.

No creyém que pugui tenir imitadors aquet rampell de resuscitar les obres musicals que a Vich fan més de tres dècades que eran enterades. Per satisfacció nostra y exemplarietat de la gent de fora, cal fer cóstar que ni Mn. Miquel Rovira, mestre de Capella de la Catedral, ni l'organista de Torelló, Mn. Lluís Brugarolas, volgueren prestar-se a cooperar en aquesta especie de delicté artístich.

Els devots de Cagliero, Mercadante, etc. etc. tindrian de pensar que si la ciutat de Vich ha sabut arreconar aquestes misses, si en materia de música religiosa ha sabut prescindir de tot lo que significa faramalla, no ha fet mes que ajustarse als manaments de la Iglesia, y aixó es verdader progrés.

LLUIS ROMEU, PBRE.

RETRATOS. — Se fan en negre y en color natural, a preus baratíssims y ab tota classe de garantias per els clients en la Fotografia de I. Valle, Plasse Major, 24.

AUTOS VICH

AGENT DEL FORD Y TRACTOR FORDSON

PREUS F. A. B. CADIZ

Turisme	Ptes. 4.165
Turisme (ab arranque)	„ 4.490
Tractor	„ 4.260

NOTES POLITIQUES

DESTITUCIO testar de modo categòric una y
 Diu el «Diari de Granollers»: otra pregunta.

testar de modo categórico una y otra pregunta.

El paso dado por el señor La Cier va no produjo frío ni calor a la grey ministerial; en cambio ha sido acogido de manera hostil por los ele-

liberales. Lo que querían los flusos en-
tonces los sacar quintas esencias
procesos políticos más triviales,
se transfiguraban en grana
en medidas políticas. Quiera
don que lanzó el señor presi-
del Consejo en el discurso de
frugada de ayer, alusiva a la
da de lo actual. Examinada la
taración con frialdad, advier-
se la traza de ella, correspondi-
a aquellas manobras que en
nuestro mundo se denominan
en, por virtud de las cuales
ese a veces atraer la atención
amigo hacia un punto para
otro distinto cómodamente y
as. El general Primo de Ri-
nau al tanto siempre de los
de la opinión, en medio de
vas preocupaciones que de la
de gobernar se desprenden,
cibido el anhelo general que
te en España, de tener a la
goz que signifique garantía de
mos a dar un salto en las ti-
el día en que desaparezca la
ra, y para satisfacerlo, e in-
tranquilidad, añadió a eleme-
ntos provistos de capacidad
la, sin que para por
la idea de instituir los he-
y menos todavía de entragar-
la marcha o poco menos,
del hereditario.»

OM ARA EL PRESIDENT NO
A TINGUT TANTA FE EN
DEVENIDOR

el mateix corresponsal;
residente del Consejo pasó la
e ayer en el campo y hablan-

con varios amigos que le
ñaban, respecto de la inter-
ón que se daba a sus palabras
nadrugada en los círculos po-
de la Corte, rióse de buena
comentándolas donosamente. A

por lo que arman ministeria-
notoria significación y autori-
unca ha sido tan grande como
la seguridad y la confianza
ne en el porvenir el general

de River. Algún día se re-
firiéndose al estado actual de
cia del jefe del Gobierno, la
a frase de Mussolini pronun-

EL NOU CODI

onilla, per a estudiar el nou
aplicació del qual començarà
ers de l'any vinent.

ocellet, que tot ho veia din-

boira de sentimentalisme que
el motiu. No. Iglésies par-
uns infants i d'un ocells ima-
seus; ens descrivia els in-
els ocells i els homes tal com

ria volgut veure'ls. I aquest caràcter de la poesia de l'Ignasi.

Coromines estableix un paral·lelisme entre la poesia de l'Església i la poesia dels romancers castellans, i dignifica amb ells, quan l'Església inter-

entiments humans, deixa tota
rica i tot el sentimentalisme.
preferenciant llegir les poesies
«la maca» i «Plany», per tal
ar una demostració a les se-
teriors afirmacions, i digne
lirica és creació. Ignasi Izá-

ment, Pere Coromines digné
«Amics d'Ignasi Iglésies» pre-
un llibre de poesies del gran
afegei que en judicar el con-
d'aquest llibre no hem de

de aquest llibre, no només de vista que l'Iglésies per no com a poeta, ho és més com naturg. Es en el teatre on la de l'Iglésies aconseguí la vibració, el màxim enlaira-

Coromines fou molt aplaudit. En la continuació, la senyoreta Encarnació Coscolla, amb el seu reconeixement, i el primer actor Ramon Coromines recitaren diversos poemes dedicats al homenatge, que foren rebuts amb llargs aplaudiments.

missa del Gall de
ntserrat en au-
tòmnibus

upació Excursionista Catalu-
ganitzat aquesta excursió per
assistir a la missa del Gall de
l'errat, on se celebra amb tota
solenitat litúrgica.

te porta a cap al Monestir de
aquesta entitat disposa del
material per a efectuar aques-
s'excursions.

rtida serà a les nou de la vet-
davant l'estatge (Plaça de Ca-
i es retornarà acabada la

per arribar al mateix lloc de
a dos quarts de quatre de la
a aproximadament. El preu
ge, tot comprès, és el de 9'50.
cripcions, dirigir-se a la Secre-
pentitat, Rivadeneyra, 4,

Goigs a Cata'unya

«Gasete de Vich», el canonge ha començat una tanda d'arbre la construcció de pesse- promet per a més endavant rie dedicats als Goigs.

re-santíssimes que pot dir. El Collet és un dels millors col·lectes de Catalunya, i és, al temps, un dels poetes que ha més Goigs.

prega als encarregats de ca-
 ermitatges, que tinguin la
 a de trametreus dos exem-
 dels Goigs que publiquin en
 cessiu, per tal de donar-ne
 en aquesta secció.

llecíó «Els Nostres Goigs» de
l ha començat a publicar se-
dicions de les fulles de la col-
lecció eren exhaurides.